ΕΞΑΣΕΛΙΔΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
Ν. Χ. ΓΕΡΟΧΡΙΣΤΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ: ΥΠΟ ΤΡΙΜΕΛ. ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Ἐσωτερικοῦ Δραχμὰς 60
Ἐξωτερικοῦ Λιρ. Ἀγγλ. 1)2

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 1

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

ΠΟΛΥΓΥΡΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ
12
ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1931
ΕΤΟΣ Α!
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 52

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΠΙΚΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΘΕΑΣΑΜΕΝΟΙ...

Πλησιάζει νὰ συμπληρωθῇ ἡ 2α χιλιετηρὶς, ἀφ' ὅτου μεταξὺ τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ διεδίδετο ψιθυριστὰ, μέ φόβον, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐλπίδα ἡ μεγάλη εἴδησις. «Ὁ γλυκὺς διδάσκαλος ποὺ ἐδίδασκε τὴν μεγάλην ἀγάπην καὶ ποῦ ἐσκόρπιζε δωρεὰν τὸ φῶς στοὺς τυφλοὺς, τὴν ὑγείαν στοὺς παραλύτους, τὴν ψυχικὴ κάθαρσι στὶς περιφρονημένες Μαγδαληνὲς, ποῦ τὸν εἶχαν θανατώσει ἀπὸ φθόνο καὶ ἀπὸ φόβο γιὰ τὰ ἀξιώματα καὶ τὰ ἀγαθὰ των, οἱ ἰσχυροὶ τοῦ Ἰσραὴλ ἐκμεταλλευταὶ, ὁ μελίρρητος Ἐκεῖνος δωρητὴς τῆς παρηγορίας ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν».

Ἔστησαν ἔκπληκτα τῆς φύσεως τὰ στοιχεῖα τὴν νύκτα ἐκείνην, καὶ ἔστησαν ἔκπληκτοι πρὸ τῶν γεγονότων τῆς νυκτὸς ἐκείνης οἱ αἰῶνες.

Καὶ ἀνέμενεν ἡ ἀνθρωπότης αἰῶνας καὶ αἰῶνας τὴν εὐαγγελισθεῖσαν Σωτηρίαν. Ἀλλ' ἐξακολουθεῖ ἀκόμη καὶ σήμερα ἡ καταπίεσις τοῦ ἀδυνάτου ὑπὸ τοῦ ἰσχυροῦ, ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν πολλῶν ὑπὸ τῶν ὀλίγων, ἡ σκληρότης τοῦ ἰσχυροῦ, ἡ ἁπληστία τοῦ πλουσίου, ὁ φθόνος τοῦ πτωχοῦ, ἡ κακεντρέχεια τοῦ συναδέλφου, ἐξακολουθεῖ ἀκόμη σκληρὸς, ἀδυσώπητος κτηνώδης ὁ ἀνθρώπινος ἐγωϊσμὸς νὰ ὠθῇ τὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα εἰς σημεῖον ἐξοντώσεως μεταξὺ ἀνθρώπου πρὸς ἄνθρωπον καὶ εἰς τερατώδεις ἀνθρωποσφαγιασμοὺς μεταξὺ τῶν Ἐθνῶν. Καὶ ὀλιγόπιστος ἡ ἀνθρωπίνη καρδία ἤρχισε νὰ δυσπιστῇ καὶ ἐρευνητικὸς ὁ ἀείποτε ἀνήσυχος ἀνθρώπινος νοῦς ἤρχισε νὰ διερωτᾶται. «Ἀλλὰ τότε εἰς τὶ ἐχρησίμευσεν ἡ ἐνανθρώπισις τοῦ Θείου, εἰς τὶ ὠφέλησεν ἡ μεγάλη Διδασκαλία τῆς ἀνθρωπίνης Ἀγάπης καὶ ἡ ὑπέροχος θυσία τοῦ Γολγοθᾶ;».

Καὶ ἔκυψε τότε ἐρευνητικὸν τὸ βλέμμα τοῦ ἐπιστήμονος καὶ τοῦ σοφοῦ, ἐπὶ τῶν Εὐαγγελίων. «Ὑπῆρξε λοιπὸν πράγματι Θεὸς υἱὸς τῆς Μαρίας;» διερωτήθη ὁ φιλόσοφος; «Ἀνέστη ἄρα πράγματι ὁ Ναζωραῖος καὶ εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ ἄσπορος σύλληψις» ἐσκέφθη ὁ φυσιολόγος κύπτων ἐπὶ τοῦ μικροσκοπίου του.

«Ὤθησε ἄρα πρὸς τὴν πρόοδον καὶ τὴν εὐημερίαν τὴν ἀνθρωπότητα ὁ Ἐνανθρωπισθεὶς καὶ ηὐξήθη ἐκ τῆς ἐνανθρωπίσεώς του ἡ στάθμη τῆς ἀνθρωπίνης εὐτυχίας;» Διερωτήθη ὁ κοινωνιολόγος, ῥίπτων ἐξεταστικὸν τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς πρὸ καὶ μετὰ τὸν Χριστὸν ἐποχῆς.

«Ἐσείσθησαν οἱ τηροῦντες καὶ ἐγένοντο ὡσεὶ νεκροί.»

Καὶ ἐζήτησε τότε ὁ ἀνθρώπινος νοῦς νὰ ἐξηγήσῃ μὲ τὰ πενιχρὰ δεδομένα τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιστήμης τὰ παρὰ φύσιν γεγονότα τοῦ Ναζωραίου καὶ τῶν περὶ αὐτῶν.

Καὶ ἀπεφάνθη ἡ σοφία ὡρισμένων ἐνθουσιωδῶν καὶ ὑπομονητικῶν ἀναζητητῶν τῆς αἰωνίας ἀληθείας, ὅτι «ἡ πίστις μιᾶς γυναικὸς καὶ ὀλίγων μαθητῶν, ἔδωκεν εἰς τὸν κόσμον ἕνα ἀναστημένον Θεὸν.»

Καὶ ὅταν ἡ ἀνθρωπότης ἐξῆλθεν αἱμάσσουσα ἀκόμη ἀπὸ τὴν τελευταίαν τρομερὰν ἀνθρωποσφαγὴν καὶ εἶδε φρίσσουσα πεδιάδας ὁλοκλήρους νὰ ἔχουν μεταβληθῇ εἰς ἀπέραντα νεκροταφεῖα τῆς σφριγώσης καὶ ἀκάκου νεότητος καὶ εἶδε πόλεις ἐκθεμελιωμένας καὶ μητέρας χυνούσας στεῖρα δάκρυα, καὶ ἤκουσε τοὺς θρήνους τῶν ἀθώων μικρῶν, ποῦ εἶχαν βιαίως ἀπορφανίσει οἱ συνάνθρωποί των, ἔστρεψε ἀργὰ ἱκετευτικὸν, ἀγωνιῶδες, ἐρωτηματικὸν τὸ βλέμμα πρὸς τὸ κυανὸν θόλον καὶ ψιθυριστὰ ἐπανέλαβε πρὸς Ἐκεῖνον τὴν φράσιν ποῦ καὶ ὁ ἴδιος εἶχεν ἀναφωνήσει πρὸς τὸν Πατέρα του ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ. «Ἵνα τὶ μὲ ἐγκατέλειψες;»

Καὶ ὅμως ἀφ' ὅτου ἐξαπελύθησαν ἔμπλεοι πίστεως καὶ αὐταπαρνήσεως οἱ δώδεκα ἁλιεῖς ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης, σαλπίζοντες τὸ κήρυγμα τοῦ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ μαρτυρήσαντος καὶ προσφέροντες ἑαυτοὺς εὐφρωσύνως θυσίαν χάριν τοῦ θριάμβου τῶν μεγάλων Ἐκείνου ῥημάτων, ἡ αἰωνία πάλη μεταξὺ Φωτὸς καὶ Σκοτίας μεταξὺ Κακίας καὶ Ἀγαθοῦ, ἤρχισε νὰ κλίνῃ πρὸς τὴν νίκην τῆς Ἀγαθότητος καὶ ἡ ἀνθρωπότης μὲ θυσίας τεραστίας, βραδέως ἀλλὰ ἀσφαλῶς ἤρχισε νὰ λυτροῦται ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἀθλιότητος.

Μεγάλαι ἀλήθειαι, αἵτινες ἐπειδὴ εἶσαν πνιγηραὶ διὰ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς Γῆς ἀπεπνίγοντο διὰ τῆς βαρβάρου ἰσχύος των, ἤρχισαν νὰ ἀνακύπτουν δειλὰ κατ' ἀρχὰς, θαρραλέα ἔπειτα, ἀπειλητικαὶ διὰ τοὺς ἐχθρούς των τέλος, στηριζόμεναι εἰς τὰ τεράστια ὡς ἡ αἰωνιότης ῥήματα ἐκείνου καὶ ἐζήτησαν καὶ ἐπέτυχον τὴν ἀναγνώρισιν καὶ τὴν ἐπιβολήν των. Καὶ τὰ ἕως τότε ταπεινὰ καὶ καταφρονημένα τῆς Γῆς ἐπεζήτησαν τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν ὁ ταπεινὸς υἱὸς τοῦ Ἰωσὴφ διεκήρυξεν ὅτι τοὺς ἀνήκει.

Καὶ ἀναμφισβητήτως, μολονότι ἀνυπόμονος διὰ τὴν ἀνατολὴν τῆς καλυτέρας αὔριον, ἀπαισιοδόξως προσβλέπει πρὸς τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ἡ στάθμη τῆς γενικῆς ἀνθρωπίνης εὐημερίας καὶ τῆς καλῶς νοουμένης ἠθικῆς ἔχει κατὰ πολὺ ἀναβιβασθῇ. Καὶ μία ἐπιστημονικὴ, ἀμερόληπτος καὶ ἀνεπηρέαστος ἐξέτασις δεικνύει ὅτι ὀφείλεται ἡ καλλιτέρευσις εἰς τὴν ὑπέροχον διδασκαλίαν τοῦ Ναζωραίου. «Φύσει τὸ δοῦλον, φύσει τὸ ἐλεύθερον» εἶχε διακηρύξει παρ' ὅλην τὴν σοφίαν του ὁ βαθυστόχαστος Σταγειρίτης φιλόσοφος. «Οὐκ ἔνι δοῦλον, οὐκ ἔνι ἐλεύθερον. Οὐκ ἔνι ἄρσεν, οὐκ ἔνι θῆλυ» διεκήρυξεν ὁ νεαρὸς καὶ γαλήνιος διδάσκαλος τῶν πεδιάδων καὶ τῶν ὀρέων τῆς Γαλιλαίας.

Καὶ ἐξαπελύθη τρομερὸς ὁ ἀγὼν διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς μεγάλης ῥήσεως. Ταπεινὸς αἰωνίως ὁ ἄνθρωπος ἐφεύρισκε διαφόρους σοφιστείας διὰ νὰ πιστεύῃ καὶ εἰς ἐκεῖνον, ἀλλὰ καὶ νὰ παραβαίνῃ τὴν ῥῆσιν του. Χίλιοι ὀκτακόσιοι πενῆντα χρόνοι ἐπέρασαν, αἷμα ἔρευσε κρουνηδὸν, ἡ Κακία ἀνθίστατο κρατερῶς. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους παρ' ὅλην τὴν λυσσώδη ἀντίστασιν, παρ' ὅλας τὰς σοφιστείας, παρὰ τὰ συμφέροντα τῶν ἰσχυρῶν τὸ Δίκαιον ἐθριάμβευσε καὶ ἡ Μεγάλη ἐκείνη Ἰδέα ἐγένετο πραγματικότης. Καὶ ἔπαυσε ἐπὶ τέλους νὰ θεωρῆται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν συνάνθρωπόν του ὡς πρᾶγμα. Καὶ ἔπαυσαν πλέον τὰ ἀτυχῆ πλάσματα νὰ αἱματώνουν ἐπὶ τῶν κατέργων καὶ τῶν μυλολίθων, λαμβάνοντα ὡς ἀμοιβὴν μαστιγώσεις καὶ θανάτους. Καὶ ἔπαυσαν πλέον νὰ ῥίπτωνται βορὰ τῶν θηρίων οἱ ταπεινοὶ, ἵναμὲ τὴν ἀγωνίαντων τέρπουσι τοὺς ἰσχυροὺς συνανθρώπους των.

Καὶ κατέστη οὕτω δυνατὸν νὰ προσφέρουν τὰς πνευματικὰς των δυνάμεις εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὸν πολιτισμὸν, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ ἐγένετο οὕτω δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ σημερινὴ πνευματικὴ καὶ μηχανικὴ πρόοδος.

Χίλιοι ὀκτακόσιοι πενῆντα χρόνοι, χρόνος τεράστιος διὰ τὸν μικρὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ πόσον ἐλάχιστος διὰ τὴν τεραστίαν αἰωνιότητα!

Τὶς οἶδε πόσοι αἰῶνες, πόσαι χιλιετηρίδες ἴσως θὰ χρειασθῶσι διὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ ἡ διδασκαλία τοῦ μεγάλου Ραββί.

Αἰῶνες χιλιετηρίδες..... Ἀλλὰ θὰ ὁλοκληρωθῇ.

Καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ παύσουν νὰ ἔχουν ὡς παράδειγμα τὰ θηρία καὶ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα θὰ ἔχῃ προσανατολισθῇ πρὸς τὴν αἰωνίαν Ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀνθρωπίνη καρδία θὰ ἔχῃ γνωρίσει ἐξόχως ἀνθρωπιστικὰ αἰσθήματα. Ὅ,τι ὠνειρεύθησαν οἱ μεγάλοι μύσται θὰ ἔχῃ γίνει ζωντανὴ πραγματικότης.

Ὁ ἄνθρωπος θὰ αἰσθάνεται ὡς ἀνάγκην τὸ νὰ ἀγαπᾷ τὸν πλησίον του ὡς ἑαυτὸν καὶ θὰ ἔχουν ἐκπληρωθῇ οἱ προφητικοὶ λόγοι τοῦ ὑπεράνω τῶν προφητῶν. «Μία ποίμνη, εἷς ποιμήν.» Καὶ ὁ τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου Δημιουργὸς, ὁ παραδώσας ἑαυτὸν εἰς τὸν Θάνατον ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ καὶ ἐν τῷ τάφῳ ἀναλαβὼν τὴν Ζωὴν θὰ ἴδῃ τὸ ἔργον του συμπληρούμενον. Ἐκεῖνο ποῦ σήμερα ἀκόμη φαίνεται ἄφθαστος οὐτοπία θὰ ἔχῃ γίνει κοινὴ ἀλήθεια.

Ἡ χαραυγὴ ἤρξατο, ἀφ' ὅτου ἐσκοτίσθη ὁ Οὐρανὸς, ὁρῶν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ ψυχοραγοῦντα τὸν Δημιουργόν του. Καὶ ἡ ἡμέρα ὅσον μακραίωνος καὶ ἂν εἶνε ἡ χαραυγὴ, θὰ ἀνατείλῃ κάποτε. Καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ προφέρουν οὐχὶ συμβατικῶς, ἀλλὰ ἐν ποιοθήσει τὸ «Ἀνάστασιν Χριστοῦ Θεασάμενοι».

ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΕΛΟΝΟΣΙΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΠΟΙΑ ΜΕΤΡΑ ΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΚΑΙ ΠΟΙΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΗΦΘΩΣΙ

Ὑπὸ Ἰατροῦ ΔΗΜ. ΓΚΛΑΒΑ

Ἡ Κυβέρνησις Βενιζέλου εἶναι ἡ πρώτη, ἡ ὁποία διὰ τοῦ πολιτικοῦ της προγράμματος ὑπεσχέθη τὴν ἐξυγίανσιν τῆς χώρας. Οὐδέποτε μέχρι σήμερον ἐλήφθη ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν ἡ ὑγεία τοῦ λαοῦ, τὰ δὲ φθοροποιὰ νοσήματα ἑλονοσία καὶ φυματίωσις ἐδεκάτιζον τὸν ἐγκαταλελειμένον πληθυσμόν.

Ὁ τρίπους τῶν νοσημάτων περὶ τὰ ὁποῖα στρέφεται ἡ προσοχὴ τῆς Κυβερνήσεως εἶναι ἡ ἑλονοσία, ἡ φυματίωσις καὶ τὰ ἀφροδίσια νοσήματα. Πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ἐξυγιάνσεως τῆς χώρας ἵδρυσεν ὑπουργεῖον ὑγιεινῆς, ὑγειονομικὴν Σχολήν, ἑλονοσιολογικὴ Σχολήν, ἀντιελονοσιακὰ συνεργεῖα, ἐδημιούργησεν ὑπηρεσίας καὶ μετεκάλεσε ξένους ὑγειονολόγους πρὸς καλυτέραν καὶ ἀρτιωτέραν διοργάνωσιν τῆς ὑπηρεσίας ταύτης· ἐν τῇ προσπαθείᾳ της ταύτῃ ἡ Κυβέρνησις παρηγκώνισε τελείως τοὺς Ἕλληνας ἐπιστήμονας καὶ μετεκάλεσε ξένους ὑγειονολόγους εἰς τοὺς ὁποίους μόνον παχυλωτάτας ἀποζημιώσεις ἐπλήρωσεν καὶ πληρώνει, καὶ οἱ ὁποῖοι τίποτε τὸ νεώτερον δὲν προσέθεσαν εἰς τὰ μέχρι τοῦδε ἐγνωσμένα καὶ ἀναγνωρίσασα ὅμως τὰ δίκαια παράπονα τῶν Ἑλλήνων ἐπιστημόνων προσέλαβεν τοὺς ἱκανωτέρους καὶ εἰδικοὺς ἐκ τούτων εἰς τὴν ἱδρυθεῖσαν ὑγειονομικὴν Σχολήν, ἐπανορθώσασα οὕτω τὴν προσγενομένην εἰς αὐτοὺς προσβολήν.

Ἡ ὑγειονομικὴ ὅμως πολιτικὴ τῆς Κυβερνήσεως θέλει ἀποτύχει, ἐὰν δὲν ἐπιδιώξῃ τὴν συνεργασίαν τῶν Ἑλλήνων ἰατρῶν, οἱ ὁποῖοι ἐγκατεστημένοι ὄντες εἰς τὰ πλέον ἀπόκεντρα χωρία τῆς Ἑλλάδος γνωρίζουσι καλύτερον παντὸς ὑγειονολόγου, τὴν ὑγιεινὴν κατάστασιν τῶν κατοίκων, τὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας βιοῦσιν καὶ τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ληφθοῦν διὰ τὴν ἐξυγίανσιν τῆς ὑπαίθρου χώρας.

Ἡ Χαλκιδικὴ, τῆς ὁποίας τὸ ἥμισυ τοῦ πληθυσμοῦ της μασίζεται κυριολεκτικῶς ὑπὸ τῆς ἑλονοσίας καὶ κατὰ δεύτερον λόγον ὑπὸ τῆς φυματιώσεως, λόγῳ τῆς μεγάλης μεταπολεμικῆς οἰκονομικῆς κρίσεως, πρέπει νὰ τύχῃ μεγαλυτέρας προσοχῆς, χωρὶς νὰ γίνωνται διακρίσεις μεταξὺ προσφυγικοῦ καὶ γηγενοῦς πληθυσμοῦ. Οἱ ἰατροὶ τῆς Χαλκιδικῆς, ἐνδιαφερόμενοι ἰδιαιτέρως διὰ τὴν πατρίδα των, πρέπει διὰ διαλέξεων καὶ δημοσιευμάτων νὰ ὑποδεικνύωσιν, ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τοὺς κατοίκους τὰ προληπτικὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ λαμβάνωσι κατὰ τὰς διαφόρους ἀσθενείας, ἵνα μὴ γινώμεθα πολλάκις θεαταὶ τραγικῶν θεαμάτων, τοῦ νὰ καταστρέφωνται ὁλόκληραι οἰκογένειαι ὑπὸ τῆς φυματιώσεως, διότι δὲν ἔλαβον τὰ κατάλληλα προφυλακτικὰ μέτρα, καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ὑποδεικνύωσιν εἰς τὰς τοπικὰς ἀρχὰς τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα ἐνδείκνυνται κατὰ τὰς διαφόρους ἐπιδημίας.

Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς ὁρμώμενος ἐθεώρησα σκόπιμον ὅπως διεξέλθω δι' ὀλίγων τὸ ἓν σκέλος τοῦ ἀνωτέρω τρίποδος, τὸ τῆς ἑλονοσίας, σκοπῶν οὐχὶ ὅπως διδάξω τοὺς γνωρίζοντας ταῦτα, ἀλλὰ ὅπως ὑποδείξω χρησίμους συμβουλὰς εἰς τοὺς μὴ γνωρίζοντας.

***

Ἡ ἑλονοσία δὲν εἶναι νέα νόσος, εἶναι παλαιοτάτη, παραδέχονται δὲ τὴν σήμερον ὅτι καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἀπέθανεν ἐξ ἑλονοσίας, προσβληθεὶς ὑπ' αὐτῆς, μετὰ τὸ λουτρὸν του, εἰς τὸν Γάγκην ποταμόν. Περὶ τοῦ αἰτίου τοῦ προκαλοῦντος τὴν ἑλονοσίαν ὑπῆρχον πολλαὶ θεωρίαι, ἐπικρατεστέρα δὲ ἦτο ἡ θεωρία τῶν ἀναθυμιάσεων, ἡ ὁποία ἀφ' οὗ ἴσχυσε ἐπὶ 3980 ἔτη, ἐκλονίσθη πρόρριζα ὑπὸ τοῦ Γάλλου ἰατροῦ Λαβεράν, ὅστις ἐν ἔτει 1880 ἀνεκάλυψεν εἰς τὴν Ἀλγερίαν τὸ πλασμώδιον τῆς ἑλονοσίας, ὀλίγον δὲ ἔπειτα κατὰ τὸ 1897 ὑπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Ἄγγλου Ροσσὲ εἰς Καλκούταν, ἀνακαλύψαντος ὅτι ἡ ἑλονοσία μεταδίδεται ἀπὸ ἀνθρώπου εἰς ἄνθρωπον διὰ μέσου τῶν ἀνωφελῶν κωνώπων. Ἔκτοτε πλέον ἡ μελέτη καὶ γνῶσις τῆς ἑλονοσίας ἔγινε κοινὸν κτῆμα ὅλων τῶν ἰατρῶν τοῦ κόσμου. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἡ ἑλονοσία μεταδίδεται διὰ τῶν κωνώπων, πᾶσα αἰτία ἐπιφέρουσα αὔξησιν τῶν κωνώπων, φέρει ἀσφαλῶς καὶ αὔξησιν τῆς ἑλονοσίας· οὕτω πλήμμυραι, ἕλη, στάσιμα ὕδατα, μικροσυλλογαὶ ὑδάτων, μικροὶ ποταμοί, λειβάδια, μὴ καλλιέργεια τῆς γῆς, πᾶντα ταῦτα ἀποτελοῦν πρόσφορον ἔδαφος διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν κωνώπων καὶ συνεπῶς καὶ τῆς ἑλονοσίας· εἰς ταῦτα ὀφειλ[illegible] νήσ[illegible] νιώ[illegible] οία π[illegible] δεύτερ[illegible] ἀπὸ τὰς ἀρχὰς Μαΐου, καθ' ἣν δηλαδὴ ἐποχὴν ἔχει γίνει ἡ ἐμφάνισις τῶν κωνώπων. Κωνώπων διακρίνομεν δύο εἴδη τοὺς κοινοὺς καὶ τοὺς ἀνωφελεῖς, ἐκ τούτων δὲ μόνον οἱ ἀνωφελεῖς καὶ μάλιστα αἱ θήλεις μεταδίδουν τὴν ἑλονοσίαν. Οἱ κώνωπες πολλαπλασιάζονται δι' ᾠαρίων, τὰ ὁποῖα ἐναποθέτουν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων· διὰ νὰ ἀναπτυχθοῦν ὅμως τὰ ᾠάρια ἔχουν ἀνάγκην θερμοκρασίας 10 βαθμῶν τοὐλάχιστον, ὁπόια δηλ. θερμοκρασία παρατηρεῖται κατὰ τὸν Μάρτιον καὶ μετέπειτα. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς θερμῆς ἐποχῆς τοῦ ἔτους παράγονται ἑπτὰ γενεαὶ ἐκ τῶν κοινῶν κωνώπων, ἐκ δὲ τῶν ἀνωφελῶν μόνον τέσσαρες, ἤτοι ἐκ μιᾶς θηλείας κοινοῦ κώνωπος γεννῶνται 1.708.593.750 ἀπόγονοι, ἐκ μιᾶς δὲ θηλείας κώνωπος ἀνωφελοῦς 32.640.625· ὥστε ὁ καθεὶς δύναται νὰ φαντασθῇ τί κακὸν θὰ ἐγίνετο ἐὰν καὶ οἱ κοινοὶ κώνωπες μετέδιδον τὴν ἑλονοσίαν· εὐτυχῶς δὲ ὅτι καὶ ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν ἀνωφελῶν δὲν γίνεται τόσον μέγας, διότι πλεῖστα αἴτια παρακωλύουσι τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῶν ἤτοι ξηρασία, ἔλλειψις ὕδατος πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν ᾠαρίων καὶ πολυάριθμοι ἐχθροὶ ὡς ἰχθεῖς, πτηνά, χελιδόνες, νυκτερίδες καὶ διάφορα ἔντομα, τὰ ὁποῖα κατατρώγουν τὰ ᾠάρια καὶ τοὺς κώνωπας· οἱ κώνωπες, καθὼς εἴπομεν, ἐναποθέτουν τὰ ᾠάριά των εἰς τὰ λιμνάζοντα ὕδατα, ἐκ τῶν ᾠαρίων ἐξέρχονται αἱ προνύμφαι, αὗται μετατρέπονται εἰς νύμφας καὶ αὗται πάλιν μεταμορφοῦνται εἰς κώνωπας. Οἱ κώνωπες μέχρι τοῦ γάμου των τρέφονται μὲ μέλι ἀνθέων, μετὰ τὸν γάμον των ὅμως διὰ νὰ γεννήσωσι τὰ ᾠάρια ἔχουσιν ἀνάγκην ἀζωτούχων οὐσιῶν καὶ τότε ἐπιτίθενται κατὰ τῶν ἀνθρώπων, ζώων, πτηνῶν καὶ ἀπομυζοῦν αἷμα, τότε δὲ μεταδίδουν καὶ τὴν ἑλονοσίαν. Οἱ κώνωπες δὲν ἀπομακρύνονται πολὺ ἀπὸ τῆς ἀρχικῆς των ἑστίας, οὕτω δὲ πετῶσιν εἰς ἀπόστασιν μέχρι 2.000 μέτρων καὶ ὕψους 20 μέτρων, ὥστε οἱ κατοικοῦντες εἰς ὑψηλὰ μέρη δὲν προσβάλονται ὑπὸ ἑλονοσίας. Ὁ παροξυσμὸς τῆς ἑλονοσίας εἶναι γνωστὸς εἰς ὅλους, ἀρχίζει δηλ. μὲ ῥῖγος, ἀκολουθεῖ ὑψηλὸς πυρετὸς καὶ τελειώνει μὲ ἱδρῶτας· φέρει διόγκωσιν τοῦ σπληνὸς καὶ μεγάλην ἀναιμίαν, ἐν τέλει δὲ δὲν σέβεται οὐδενὸς ὀργάνου τοῦ σώματος καὶ ἐπιφέρει βλάβας τοῦ ἥπατος, τῶν νεφρῶν, τῶν πνευμόνων, τοῦ στομάχου καὶ ἐντέρων, τῆς καρδίας καὶ τῶν ἀγγείων, τῶν ὀφθαλμῶν, τῶν ὤτων, ψυχικὰς διαταραχάς, πολὺ δὲ περισσότερον τῶν γεννητικῶν ὀργάνων, εἶναι δὲ γνωσταὶ εἰς τοὺς ἰατροὺς αἱ ἐκτρώσεις καὶ αἱ αἱμορραγίαι τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι πάσχουσι ἐκ χρονίας ἑλονοσίας.

Ὥστε ἡ ἑλονοσία δὲν εἶναι μικρὰ, οὔτε ἐλαφρὰ νόσος, ὡς κακῶς θεωρεῖται ὑπὸ τῶν κατοίκων.

Ἀφ' οὗ εἴδομεν τὸν τρόπον τῆς μεταδόσεως τῆς ἑλονοσίας ἂς ἐξετάσωμεν δι' ὀλίγων πῶς εἶναι δυναιὸν νὰ προφυλαχθῶμεν ἀπ' αὐτῆς καὶ νὰ τὴν καταπολεμήσωμεν.

Πόσην προσοχὴν δίδουν αἱ Κυβερνήσεις τῶν κρατῶν εἰς τὴν καταπολέμησιν τῆς ἑλονοσίας, ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ συμβούλιον ὑγιεινῆς τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ἀπὸ τοῦ 1924 ἵδρυσε μόνιμον ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῆς ἑλονοσίας· ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ἐπεσκέφθη πλείστας χώρας τῆς Εὐρώπης, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴν Ἑλλάδα. Αἱ μᾶλλον ὀργανωμέναι ἐκ τῶν Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν εἰς τὸν κατὰ τῆς ἑλονοσίας ἀγῶνα, θεωροῦνται ἡ Ἰταλία καὶ Ἰσπανία. Ἡ Ἰταλία ἐπὶ τῆς Κυβερνήσεως Μουσολίνι, διὰ τοῦ περιφήμου νόμου περὶ τῆς «βελτιώσεως τοῦ ἐδάφους» κατώρθωσε, δι' ἐπιχωματώσεων, ἀποξηράνσεων, διευθετήσεως τῶν ρεόντων ὑδάτων, ἐκβαθύνσεως ποταμῶν, διωσωληνόσεων καὶ λοιπῶν μέτρων, νὰ προαγάγῃ τὸν ἀντιελονοσιακὸν ἀγῶνα καὶ νὰ περιορίσῃ κατὰ πολὺ τὴν ἑλονοσίαν, ἡ ὁποία τὴν ἐμάστιζεν ἐξ ἴσου μὲ ἡμᾶς.

Ἐν Ἑλλάδι μέχρι μὲν τῆς ἱδρύσεως τοῦ ὑπουργείου ὑγιεινῆς ἡ κατάπολέμησις τῆς ἑλονοσίας ἐγένετο ὑπὸ τοῦ «Συλλόγου πρὸς περιστολὴν τῶν ἑλωδῶν νόσων», ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως ὅμως τοῦ ὑπουργείου ὑγιεινῆς ἡ ὀργάνωσις ἐγένετο συστηματικωτέρα, οὕτως ὥστε ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους, διὰ τῆς ἱδρύσεως ἑλονοσιολογικῆς Σχολῆς, ἀντιελονοσιακῶν συνεργείων καὶ τῆς διαθέσεως 25 ἑκατομμυρίων δραχμῶν διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς ἑλονοσίας, φαίνεται ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἔχει ἀπόφασιν ὅπως πατάξῃ τὴν μάστιγα ταύτην. Δὲν γνωρίζομεν ἂν θὰ τὸ ἐπιτύχῃ τελικῶς, διότι δὲν γνωρίζομεν ἂν πρέπῃ νὰ δίδωμεν ἀπόλυτον πίστιν εἰς τὰς στατιστικὰς, τὰς ὁποίας μᾶς παρουσιάζει ἡ ὑπηρεσία τοῦ ὑπουργείου ὑγιεινῆς.

Ἐφ' ὅσον ἀπεδείχθη πλέον, ὅτι ἡ ἑλονοσία μεταδίδεται ἀπὸ ἀνθρώπου εἰς ἄνθρωπον διὰ τῶν ἀνωφελῶνκωνώπων,διὰνὰτὴνκαταπολεμήσωμεν πρέπει πρὸς δύο σημεῖα νὰ στρέψωμεν τὰς ἐνεργείας μας δηλ. ἢ να θεραπεύσωμεν τοὺς πάσχοντας ἀπὸ ἑλονοσίαν, οὕτως ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ μόλυσμα πρὸς μετάδοσιν ἢ νὰ καταστρέψωμεν τοὺς κώνωπας. Τὸ πρῶτον ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς κινίνης, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ λαμβάνουν,ὄχι μόνον θεραπευτικῶς ἀλλὰ πρὸ παντὸς προληπτικῶς· κατὰ τοὺς ἐαρινοὺς μῆνας πρέπει οἱ κατοικοῦντες εἰς ἑλώδη μέρη νὰ λαμβάνουν καθ' ἑκάστην πρὸ τοῦ ἑσπερινοῦ ὕ.νου 2 κουφέτα κινίνης ἐπὶ δύο ἡμέρας, τὴν δὲ τρίτην 3 κουφέτα (ὄχι ὅμως τοῦ Γαλοπούλου) καὶ νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν αὐτὴν σειρὰν μέχρι Δεκεμβρίου. Τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦμεν κατὰ τῶν κωνώπων εἶναι, ἀφ' ἑνὸς μεγάλα ἐξυγιαντικὰ ἔργα ὡς διασωληνώσεις τοῦ ἐδάφους, διώρυγες, ἐπιχωματώσεις τῶν ἑλῶν, τὰ ὁποῖα εἶναι δυνατὸν νὰ συντελεσθοῦν μόνον διὰ Κρατικῆς μερίμνης, ἀφ' ἑτέρου δὲ μικρὰ τοιαῦτα ἔργα ὡς ἐπιχωμάτωσις τῶν μικροσυλλογῶν, διευθέτησις τῆς κοίτης τῶν μικρῶν ποταμῶν καὶ ῥυάκων καὶ καταπολέμησις τῶν νυμφῶν τῶν κωνώπων· ἡ καταπολέμησις αὐτὴ ἐπιτυγχάνεται διὰ ραντίσεως τῆς ἐπιφανείας τῶν στασίμων καὶ λιμναζόντων ὑδάτων διά πετρελαίου ἢ διὰ τοῦ πρασίνου τῶν Παρισίων, μιᾶς κόνεως τὴν ὁποίαν ἀναμιγνύομεν μὲ σκόνιν τοῦ δρόμου καὶ ῥίχνουν ἐπάνω εἰς τὰ στάσιμα νερά. Ἡ Χαλκιδικὴ ἡ ὁποία ἔχει ἀρκετὰ ἕλη καὶ εἰς ἀρκετὴν ἔκτασιν ὡς τοῦ Ἁγ. Μάμαντος ἐκτάσεως 2.000 στρεμμάτων, Σταυρονικήτα 3.000, Νέου Μαρμαρᾶ 7[illegible]0 στρεμμάτων καὶ πολλὰς μικροσυλλογας λόγῳ τῶν χειμάρρων ποῦ τὴν διασχίζουν, ἔχει ἀνάγκην συστηματικῆς διοργανώσεως τοῦ ἀντιελονοσιακοῦ ἀγῶνος πρὸς ἀπόδοσιν καλῶν ἀποτελεσμάτων. Ὁ ἀντιελονοσιακὸς ἀγὼν ἐν Χαλκιδικῇ πρέπει νὰ ἀνατεθῇ εἰς τοὺς κοινοτικοὺς ἰατροὺς, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν καλῶς τὴν ὑγιεινὴν κατάστασιν τῆς κοινότητός του ἕκαστος καὶ οὐχὶ μόνον εἰς τὸν μοναδικὸν ἑλονοσιολόγον τοῦ ὑπουργείου ὑγιεινῆς, ὁ ὁποῖος παρ' ὅλην τὴν καλὴν του θέλησιν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὴν ἐπίπονον αὐτὴν ἐργασίαν.

Τὰ δὲ ἀνωτέρω μικρὰ ἐξυγιαντικὰ ἔργα πρέπει νὰ ἐκτελεσθοῦν διὰ προσωπικῆς ἐργασίας τῶν κατοίκων ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν κοινοτικῶν ἰατρῶν. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἂν προσέξῃ ἡ Νομαρχία, θὰ δύναται νὰ παρουσιάσῃ τὴν καλυτέραν ἔκθεσιν, διότι ὁ μεγαλύτερος συντελεστὴς τῆς εὐτυχίας μιᾶς χώρας εἶναι ἡ ὑγεία τοῦ λαοῦ της

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΑΥΞΗΣΩΜΕΝ ΤΗΝ ΕΛΑΙΟΚΑΡΠΙΑΝ

Κλάδευμα

Τὸ τακτικὸν κλάδευμα τῶν ἐλαιοδένδρων, τὸ ὁποῖον θεωροῦμενῶς, διὰ τὴν καλὴν καλλιέργειαν τῆς ἐλαίας, μίαν ἀπαραίτητον φροντίδα θὰ ἔχῃ ὡς συνέπειαν τὴν ἄμεσον αὔξησιν τῆς καρποφορίας.

Τὸ κλάδευμα δὲν εἶναι ξύλευσις, ἀλλὰ ἐργασία, ἡ ὁποία ἀναλόγως τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον γίνεται ἐπιδρᾷ καλῶς ἢ κακῶς ἐπὶ τῆς κατασάσεως τοῦ ἐλαιοδένδρου καὶ τῆς φυσικῆς της ἐλαιοπαραγωγῆς. Τὸ καλῶς γενόμενον κλάδευμα ὑποβοηθεῖκατὰ πολὺ τὴν καρποφορίαν ὡς καὶ τὴν εὐκολωτέραν περισυλλογὴν τοῦ καρποῦ καὶ τὴν καταπολέμησιν τῶν ἀσθενειῶν.

Τὰ λιπάσματα καὶ τὰ ὀργώματα τότε μόνον θὰ εἶναι ἰδιαιτέρως ἀποτελεσματικά, ὅταν γίνωνται εἰς ἐλαιῶνας καλῶς και τακτικῶς κλαδευμένους.

Εἰς τὴν Χαλκιδικὴν, ὅπως δυστυχῶς κλάδευμα ἐννοοῦν τὴν ἀποκοπὴν πολλῶν καὶ μεγάλων κλάδων τοῦ δένδρου, ἐνῷ ἀντιθέτως κλάδευμα εἶναι ἡ ἀποκοπὴ παντὸς περιττοῦ ἢ ἀσθενικοῦ κλάδου καὶ ὑποβοήθησις τῶν λοιπῶν πρὸς καρποφορίαν. Βεβαίως εἰς δένδρα τὰ ὁποῖα ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν ἐκλαδεύθησαν θ' ἀκοκοποῦν κατὰ τὸ πρῶτον κλάδευμα, ὅσοι κλάδοι δὲν εἶναι χρήσιμοι. Τοῦτο ὅμως δὲν θὰ γίνηται ἀπ' ἄπειρον διότι, τότε θὰ πρόκειται περὶ ξυλεύσεως καὶ οὐχὶ κλαδεύματος τῶν δένδρων.

Τὸ κλάδευμα κατὰ προτίμησιν πρέπει νὰ γίνεται τὸν χειμῶνα (Νοέμβριον, Ἰανουάριον, Φεβρουάριον) διότι τότε ἡ ἀφαίρεσις αὐτῶν γίνεται ὀλιγώτερον αἰσθητή. Κλάδευμα κατὰ τὰ μέσα ἢ τέλη τῆς ἀνοίξεως, ὡς συχνὰ γίνεται, εἶναι καταστρεπτικὸν διὰ τὰ δένδρα.

Ἐπίσης τὸ κλάδευμα εἶναι ἐπιζήμιον κατὰ τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπορον.

Ὥστε ἡ καλλιτέρα ἐποχὴ διὰ τὸ κλάδευμα εἶναι ἡ ἀμέσως μετὰ τὴν συλλογὴν τοῦ καρποῦ τοιαύτη.

Ἐμβολιασμὸς

Χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐμβολίου τῆς ἐλαίας. Κατὰ τὸν ἐμβολιασμὸν ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸ ὑποκείμενον πρέπει νὰ εἶναι ὑγιὲς πρέπει νὰ δίδηται μεγάλη προσοχὴ καὶ εἰς τὴν προέλευσιν τοῦ ἐμβολίου. Δὲν ἀρκεῖ τὸ ἐμβόλιον νὰ εἶναι ὑγιὲς καὶ ἀπὸ ποικιλίαν μὲ ὡραῖον καρπὸν, ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον νὰ εἶναι ἀπὸ ποικιλίαν, ἡ ὁποία νὰ δίδῃ πολὺ ἔλαιον, διότι ἀπὸ ποικιλίας εἰς ποικιλίαν εὑρίσκει τις τόσην διαφορὰν εἰς περιεκτικότητς ἐλαίου, ὥστε νὰ καταδικάζωνται μερικαὶ ποικιλίαι, ἐνῷ ἕτεραι ἐξ αὐτῶν νὰ εἶναι ἄξιαι ἐκτιμήσεως διὰ τὸ ποιὸν ἐλαίου, τὸ ὁποῖον παράγουσιν.

Οὕτω ὁ ἐκλέγων ἐμβόλιον ἀπὸ κατάλληλον ποικιλίαν, φθάνει νὰ κερδίζῃ ἐνίοτε τὸ διπλάσιον εἰς ἀπόδοσιν ἐλαίου ἀπὸ ἄλλον ὁ ὁποῖος πῆρε τυχαίως τὸ ἐμβόλιον ἀπὸ μίαν ἄλλην ποικιλίαν, πτωχὴν εἰς ἔλαιον.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐλαιόδενδρα ποῦ καλλιεργοῦνται διὰ τὲς φαγώσιμες ἐληὲς, δὲν ἔχει κανεὶς παρὰ νὰ ἐκλέξῃ τὸ εἶδος τὸ ὁποῖον παράγει τὰς πλέον χονδρὰς ἐλαίας, ὡς τὸ εἶδος Δαμασκηνάτη τῆς ὁποίας οἱ καρποὶ ὁμοιάζουν πολὺ πρὸς μεγάλα δαμάσκηνα ἢ Γαϊδουροελιά.

Κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἐμβολίων πρέπει ἐπίσης νὰ προσέξωμεν καὶ εἰς τὴν ἱκανότητα τῆς ποικιλίας εἰς παραγωγὴν καρποῦ καὶ ἀπόδοσιν εἰς ἔλαιον, διότι ὑπάρχουσι ποικιλίαι αἱ ὁποῖαι καρποφοροῦν σχεδὸν κατ' ἔτος, ἄλλοτε ὀλίγον καὶ ἄλλοτε πολὺν καρπόν. Αἱ ποικιλίαι αὗται πρέπει νὰ προτιμῶνται ἀκόμη περισσότερον ὅταν μάλιστα αὗται εἶναι ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ἀποδίδουν πολὺ ἔλαιον.

Ἐξ ἀντιθέτου ὑπάρχουν ποικιλίαι ἀποδίδουσαι μόνον κατὰ διετίαν ἢ τριετίαν ἢ καὶ εἰς μεγαλείτερα διαστήματα ἐτῶν. Αἱ κατ' ἔτος καρποφοροῦσαι θὰ προτιμηθοῦν καὶ ἰδίως ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι ἔχουσιν ἐλαιόκαρπον πλούσιον εἰς ἔλαιον Δυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν ἐλαιόκαρπον μὲ 30ο]ο λάδι ἀντὶ 10ο]ο ὡς ἡ ἐν τῷ ἀγροκτήματι Μ. Καλλιφρονᾶ καλλιεργουμένη λεπτόφυλλος (Ἁγ. Ἀθανασίου) ποικιλία λαδοελιᾶς τῆς ὁποίας ἡ εἰς ἔλαιον ἀπόδοσις ἔφθασεν κατὰ τὰς παρὰ τοῦ κ. Μ. Καλλιφρονᾶ γενομένας τὸ 1929 ἀναλύσεις εἰς 31, 15ο]ο ἐπίσης ἡ ποικιλία Δίδυλοι (τὸ 1923) 30, 3ο]ο καὶ Καταφορτωμένη (Καλιμπάκιον 29-54ο]ο (τὸ 1923).

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΠΟΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΝΑ

Ὄντα 'ρθε τὸ Σάββατο, τὸ Μέγα (Σάββατο
καὶ ἡ λαμπρὲς ἡ μέρες κι' ὁ λόγος (ὁ καλός,
ἤρθαν οἱ 'Αρβανίτες στὸν Πολ (γυρο
καὶ φέρνουν δυὸ κορίτσια ἀπὸ τὸ (Μωρηά,
τόνα τὸ λὲν Μετάξω καὶ τ' ἄλλο (Δυγερή.
Τὰ βγάλαν στὸ παζάρι καὶ τὰ που- (λήσανε.
Καὶ βγαίνει ἡ Παγώνα ἡ ἀρχόν- (τισσα
ξαγόρασε τὸ ἕνα τὸ καλύτερο,
τὸ φκιάνει τὰ στολίδια κι' ἀπὲ τὸ (πάντρεψε
τὸ δίνει τὸν Γιαννάκη τὸν ἀτέριαστο.
Χρόνο καιρὸ τό εἶχε δὲν ἀρρώ- (στησε
καὶ τώρα τὸν χειμῶνα βαρειά θερ- (μάθηκε.
Φωνάζει τὴν Παγώνα τὴν ἀρχόν- (τισσα
«ἄλλοῦ νὰ μὴ μὲ πᾶτε νὰ μὴ μὲ θά- (ψετε
κάτω στὴν Παναγία κάτω στὴν Πα- (ναγιά,
ποῦναι τὸ σταυροδρόμι, περνᾷ ἡ ξε- (νητειά.
Μὴ νὰ περνάῃ κανένας ἀπὸ τὸ Μω- (ρηά
νὰ στέλνω τὴ μανά μου χαιρετί- (σματα.

«Ἀνέκδοτο»

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ
"Η ΝΙΚΗ"
Πρώην «ΩΡΑΙΑ ΕΛΛΑΣ»
Ἔναντι καφφενείου «Χρυσοῦν Ἀπίδιον».
Ὁδὸς Ἐγνατίας 295
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πλήρης ἀνακαίνισις,
Καινουργὴς ἐπίπλωσις.
ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ
ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ
ΠΡΟΘΥΜΙΑ
Τὸ ἐντευκτήριον ὅλων τῶν Χαλκιδικέων.
Τιμαὶ λογικαὶ
(6)

ΠΟΛΥΓΥΡΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ
12
ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1931

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

ΑΓΓΕΛΙΑΙ
ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Ἐπὶ γενικῶν ζητημάτων Χαλκιδικῆς δωρεάν.
ΕΜΠΟΡΙΚΑΙ
Ἰδιαίτεραι συμφωνίαι

ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΙ

ΑΒΛΑΒΗΣ ΑΠΟΥΣΙΑ

Ἀνεχώρησεν ἐπ' ἀδείᾳ ὁ Νομάρχης μας κ. Τράκκας καὶ ὁ μόνος ποῦ θὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀπουσίαν του θὰ εἶνε ὁ ἑστιάτωρ Διαμαντῆς, ὁ ὁποῖος εἰσέπραττε ἀρκετὰ κάθε βράδυ ἀπὸ τὰ γεύματα εἰς τὰ ὁποῖα μεταξὺ τυροῦ καὶ ρητινίτου ἐλύοντο ὅλα τὰ ζητήματα τῆς Χαλκιδικῆς, πρὸς μεγάλην τέρψιν τῶν εὐρισκομένων ἐν τῷ ἑστιατορίῳ, οἱ ὁποῖοι παρηκολούθουν τὰς συζητήσεις σοβαρῶν θεμάτων ἐν καφφενείοις διεξαγομένας.

Μᾶς ἀγγέλλει ὅμως ἡ συνάδελφος «Χαλκιδικὴ», ὅτι θὰ ἐπιλύσῃ ἐν Ἀθήναις τὰ ζητήματά μας.

Καὶ ἐνθυμούμεθα, ὅτι ὅταν εἶχεν ἐπιστρέψει ἀπὸ τὸ ἄλλο τα ξείδιον ἀναψυχῆς ἐξ Ἀθηνῶν μᾶς εἶχε παρουσιάσει ὡς λυθέντα, εἰς συνεργασίας αὐτοῦ μετὰ τῶν ἁρμοδίων Ὑπουργῶν ὅλα σχεδὸν τὰ σπουδαῖα ζητήματα τῆς Χαλκιδικῆς. Ἀλλ' ἡ πάροδος τοῦ χρόνου ἀπέδειξεν, ὅτι τὰ ζητήματα εἶχον ἐπιλυθῇ μόνον εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ κ. Τράκκα.

Τὸ συγκοινωνιακόν, ἡ ἀπαλλοτρίωσις τῶν μετοχίων, αἱ φυλακαὶ Πολυγύρου, ζητήματα ἄτινα μᾶς εἶχε παρουσιάσει ὁ κ. Τράκκας ὡς ὁριστικῶς ἐπιλυθέντα παραμένουν ἀκόμη ἐκκρεμῆ καὶ θὰ παραμένουν ἐφ' ὅσον παραμένει ἐν Χαλκιδικῇ ὁ κακῇ τῇ μοίρᾳ νομάρχης της κ. Τράκκας.

Ο ΝΕΟΣ ΜΠΟΥΛΑΧΑΝΗΣ

Ὅταν ἐνίοτε αἱ σοβαραὶ ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν κατεδέχοντο νὰ εἰρωνευθοῦν—διότι δὲν ἄξιζον περισσότερον τῆς εἰρωνείας—τὰς ἀνοησίας ἢ τὰς τερατολογίας τοῦ μακαρίτου Μπουλαχάνη, ὁ ἀρυβίστας ἐκεῖνος ἔσπευδε νὰ ἀπαντήσῃ κομπαστικῶς «ἔχω κύριοι, τόσων χιλιάδων κυκλοφορίαν», Εὐτυχῶς ὁ ἴδιος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐσκόρπισε ἄλλοτε εἰς τὰς ἐκλογὰς τὴν θυμηδίαν ἀνέλαβε καὶ εἰς τοὺς αὐχμηροὺς αὐτοὺς καιροὺς νὰ μᾶς διασκεδάσῃ μὲ τοὺς φαντασιοπληξίας του.

Δὲν θὰ δυσαρεστήσωμεν τὸν συνάδελφον ἐπαναφέροντες αὐτὸν εἰς τὴν σκληρὰν πραγματικότητα.

Ἡ αὐτοπαρηγορία εἶνε τὸ ἱερώτερον, τὸ σεβαστότερον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀβλαβέστερον τῶν δικαιωμάτων διότι ὅπως λέγει ἡ παροιμία «ἂν δὲν καυχηθῇ ὁ φτωχὸς θὰ.....»

ΜΩΡΙΑ ΚΑΙ ΑΥΘΑΔΕΙΑ

Ἀλλ' ὅπως πάντοτε οὕτω καὶ εἰς τὴν συνάδελφον ἡ μωρία συνυπάρχει μετὰ ἀμέτρου αὐθαδείας.

Καὶ θέλουσα νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἰδικήν της ὑπηνλίαν, ἀποδίδει τοὺς ἰδικούς μας ἀγῶνας εἰς ἰδιοτελῆ συμφέροντα.

Ἂς ἀποκαλύψῃ λοιπὸν, τὰ ἰδιοτελῆ αὐτὰ συμφέροντα, τὸ λαθρόβιον αὐτὸ καρμπουλαχανόφυλλον διὰ νὰ τὸν διδάξωμεν,ὅτικαὶ ἠαὐθάδεια ἀκόμη δὲν μένει ἀτιμώρητος, ὅταν ὑπερβῇ ὡρισμένα ὅρια καὶ καταντήσῃ συκοφαντία.

Καὶ κοῦφος, ἄνους καὶ ἐπιπόλαιος σπεύδει νὰ προεξοφλήσῃ τὰ πορίσματα τῆς ἀνακρίσεως, τοῦ κ. Μαλεφάκη, μολονότι αἱ ἀνακρίσεις συνεχίζονται καὶ θὰ συνεχισθοῦν ἐπὶ μῆνας.

Καὶ ἀνοήτως συνεπάγεται ὅτι θὰ καταλογισθοῦν εἰς βάρος μας τὰ ὁδοιπορικὰ τοῦ κ. Μαλεφάκη ὡς νὰ ἦτο ποτὲ δυνατὸν μιὰ ὑπηρεσία νὰ ἐπιβάλῃ ἀστικὰς εὐθύνας εἰς μίαν ἐφημερίδα.

Ἀλλὰ τόσον σκαμπάζει ἀπὸ νομοθεσίαν, τὸ λαθρόβιον φυλλάδιον.

Αὐτὰ ὅμως θὰ γίνωνται καὶ θὰ γράφωνται, ὅταν προχειρίζονται νομάρχαι οἱ θεολόγοι καὶ δημοσιογράφοι οἱ χημικοί. Καὶ δὲν μένει μὰ τὴν ἀλήθεια, παρὰ νὰ μᾶς παρουσιασθοῦνκαὶπαπᾶδες μαιευτῆρες.

ΑΧΡΟΥΣ ΑΟΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΓΕΥΣΤΟΣ

Καὶ προχωροῦσα εἰς μωρίαν, μᾶς παρουσιάζει, παραπονουμένους διότι δὲν μᾶς παρακολουθεῖ εἰς τοὺς ἀγῶνας μας, ὥς νὰ εἶνε ποτὲ δυνατὸν ὁ ὁρμητικὸς κέλης, νὰ παραπονεθῇ, διότι δὲν τὸν παρακολουθεῖ ὁ ἀτυχὴς Ἀχαμνόων.

Εἶσαι καὶ θὰ παραμείνῃς ἄχρους, ἄοσμος καὶ ἄγευστος, ὡς λέγει καὶ ἡ χημεία, κ. Χημικέ.

Τὰ γραφέντα ὑφ' ἡμῶν ἔφερον ἐντὸς 20ημέρου, τὸν κ. Μαλεφάκην καὶ θὰ διορθωθῇ ἡ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία, ἐνῷ τὰ τηλέφωνα καὶ ἡ γραμμὴ Μουδανιῶν—Πολυγύρου εἶνε ἔργον τῶν δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν ἀρχόντων, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο μικρὰ καὶ ἡ ὑφ' ἡμῶν παρασχεθεῖσα ἐπικουρία.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ

Καὶ ἡ ἐκκλησία φαίνεται ὅτι θὰ καταντήσῃ προνόμιον τῶν.....ἐπισήμων! Καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ διακρίσεις καὶ ὀφφίκια! Δὲν ἐξηγεῖται ἄλλως, ὅταν τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν (καὶ τὰς ἄλλας ἐπισήμους ἑορτὰς) τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα ἀπωθοῦν τὸ ἐκκλησιαζόμενον πλῆθος πρὸς τὴν ἔξοδον ἢ τῆς γωνίας τῶν ἐκκλησιῶν, ἐνῶ τὰ ἴδια ὄργανα τὴν αὐτὴν στιγμὴν διανοίγουν διέξοδον δι' αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον τὸν προσερχόμενον....ἐπίσημον ἢ τιτλοῦχον ἢ ἀκόμη διὰ τὸν πρῶτον ἀργοπορήσαντα δημόσιον ὑπάλληλον. Καὶ διανοίγουν διέξοδον δι' ὅλους αὐτοὺς, ἐνῶ τὸ εὐλαβὲς πλῆθος ἀπωθεῖται καὶ πιέζεται ἀπὸ τοὺς κυματισμοὺς τῶν μετακινουμένων.

Ἀλλὰ τὸ πλῆθος, ἡ μάζα, ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος, τῶν χριστιανῶν ἔρχεται εἰς τὰς ἐκκλησίας διὰ νὰ προσευχηθῇ καὶ ὄχι ἀργοπορῶν διὰ νὰ ἐπιδείξῃ ἀνάστημα καὶ θέσεις (ἢ καινούργια τουαλλέττα προκειμένου διὰ τὰς κυρίας τῶν σπουδαίων μας!)

Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ νοηθῇ ὅτι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τ ο ὐ λ ά χ ι σ τ ο ν, δὲν ἐπιτρέπονται διακρίσεις.

Καὶ ἂς μὴ δημιουργοῦμεν τὸ πλῆθος τῶν παραπόνων καὶ τὴν κατάληξιν εἰς θλιβερὰ συμπεράσματα τοῦ παραγνωριζομένου ἐκκλησιάσματος.

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΑΡΝΑΙΑΣ

Ἡ ἀσφάλεια τῆς Ἀρναίας εὑρίσκεται εἰς οὐδόλως εὐχάριστον σημεῖον.

Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ζητῇ ὁ ἀστυνόμος, νὰ φωταγωγηθῇ πρῶτα ἡ Ἀρναία καὶ ἔπειτα νὰ ὁρίζῃ νυκτερινὰ νούμερα.

Ἐπέρασαν ἀστυνόμοι ἀπὸ τὴν Ἀρναίαν, ἐπὶ τῶν ὁποίων, μολονότι ὁ φωτισμὸς ἦτο εἰς πολὺ χειρότερον σημεῖον, ἡ ἀσφάλεια ὅμως ἦτο παραδειγματικὴ καὶ ἀξιοζήλευτος.

Ἢ νὰ ἀποχωρήσῃ ὁ κ. Ἀνδρουλιδάκης ἢ νὰ ὑποχρεωθῇ ὑπὸ τῶν προϊσταμένων του νὰ ἐντείνῃ ὀλίγον τὴν δραστηριότητά του.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΑΘΩΟΥ

Ἀνάσταση καὶ Ἄνοιξη.

Λέξεις μαγικὲς ποὺ συμβουλίζουν τὴ ζωή, τὴν ποίηση, τὴ χαρὰ τὴν εὐτυχία. Τὸ πᾶν ἀναστίνεται, τὸ πᾶν χαίρεται, τὸ πᾶν γελᾷ, τὸ πᾶν ξυπνᾷ, τὸ πᾶν στολίζεται. Γιορτὴ τῆς ἀνθρωπότητας, γιορτὴ τῆς Φύσης. Παντοῦ χαρὰ καὶ βλάστηση, χρῶμα καὶ ἄρωμα, τραγοῦδι, καὶ κελαϊδημα, ἔρωτας καὶ ποίηση.

Ὅμως, μέσα στὴ γενικὴ αὐτὴ χαρά, μέσα στὸν καθολικὸ αὐτὸ πανηγυρισμό, μέσα στὸν ὠκεανὸ τῆς καινούργιας αὐτῆς ζωῆς, ποὺ πλημμυρίζει τὴ φύση ὅλη, ἕνα παράπονο καὶ μιὰ σκιὰ θανάτου ἔρχονται νὰ κηλιδώσουν τὴ τρανὴ αὐτὴ γιορτή. Εἶναι τὸ παράπονο τοῦ πασχαλινοῦ ἀρνιοῦ, εἶναι ἡ διαμαρτυρία τοῦ ἀθώου, γιατὶ μονάχα αὐτὴ ἀπ' ὅλα τὰ ἔμψυχα, στερεῖται τῆς ζωῆς καὶ τῆς χαρᾶς, ποὺ ἄφθονα παρέχει τώρα ἡ φύση.

Μπέεεεε....μπέεεεε.

Ἀκοῦστε τὴν φωνοῦλά του, πόσο εἶναι μελαγχολική. Τὸ γλυκὸ του βέλασμα, παίρνει ἕνα τόνο σπαραγμοῦ, ἕνα τόνο πικροῦ παράπονου, μιὰ τρυφερότητα παιδιοῦ ποὺ πάσχει καὶ ζητάει ἔλεος.

Μπέεεεε....μπέεεεε.... βελάζουν σ' ἕνα τόνο σπαρακτικό. Εἶναι ἡ διαμαρτυρία τοῦ ἀδικοσκοτωμένου ἀθώου.

Γιατί, τὸ καῦμένο τὸ ἀρνάκι;

Γιατί, αὐτὸ ποὺ εἶναι ἡ ἐνσάρκωση τῆς καλωσύνης, καὶ τῆς ἀθωότητας νὰ βρίσκῃ τόσον πρόωρον, τόσο σκληρὸ θάνατο;

Τί ἔκαμε;

Τί περισσότερο ζήτησε, παρὰ ν' ἀπολαύσῃ κι' αὐτό, ὅπως ὅλοι κι ὅλα, τὰ θεῖα δῶρα ποὺ χαρίζει ὁ Θεὸς τώρα τὴν ἄνοιξη: τὴ ζωή, τὸ φῶς, τὸν ἀέρα τὸν ἥλιο, τὸ δροσερὸ νεράκι, καὶ τὸ τρυφερὸ χορταράκι;

Γιατί;

Γιατὶ τόση σκληρότητα;

Γιατὶ μέσα στὴ γενικὴ αὐτὴ χαρά, αὐτὸ μονάχα τὸ καῦμένο νὰ προσφέρεται θυσία στὴν ἀχόρταγη κοιλιὰ τοῦ ἀνθρώπου;

Τί ἐζήτησεν ὁ ἄπληστος ἄνθρωπος καὶ δὲν τοῦ τὸ ἔδωκε;

Ὅλη τὴν ὕπαρξή του, τὴ ζωή του ἀκόμη, ἀκόμη καὶ τὴ σάρκα του;

Ἀνάσταση λοιπὸν καὶ αἷμα! Ζωὴ καὶ θάνατος! θυσία καὶ χαρά!

Ποία ἀντίθεση!!

Ἀνάσταση καταματωμένη, ἀχνίζουσα δάκρυ ἀθῶον, αἷμα ἀκάκων.

Ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ἀναστίνεται· οἱ ἀμνοὶ τῶν ἀνθρώπων σφάζονται.

Γιὰ νὰ πανηγυρίσουν, λοιπὸν, οἱ πιστοὶ τὸ κοσμοσωτήριο γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως, ἁφαιροῦν τόσες ζωές, χύνουν τόσο αἷμα, βυθίζουν ἄγρια τὸ μαχαίρι σὲ τόσους ἄκακους κι' ἀθῴους λαιμούς.

Ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ συγκεντρωθῇ ὅλο τὸ ἀθῶο αἷμα ποὺ χύνεται γιὰ τὴν Ἀνάσταση, τί πελώριος—φρικτὸς ποταμὸς θὰ γινόνταν; ποταμὸς ποὺ θὰ ἔδιδε ὄψη φρικιαστικὴ καὶ θὰ φαίνονταν οἱ πόλεις κατακόκκινες, σὰν νὰ πέρσε ἀπὸ πάνω των ὁ δαίμων τῆς καταστροφῆς.

Πόσα βλέφαρα ἀθώων ἀρνιῶν κλείνωνται πένθιμα καὶ πόσα ἀθῶα στόματα σφαλοῦν μὲ τὸ σπαρακτικό: μπέεεε. ...μπέεεε, γιὰ στερνὸ «χαῖρε» στὴ γιορτάζουσα φύση!!!

Ἀνάσταση λοιπὸν, καὶ θυσία! Χαρὰ καὶ πόνος! Γέλοιο καὶ κλάμα!! Ποση ἀντίθεση!!.

Οἱ ἄνθρωποι πανηγυρίζουν μιὰ γιορτή, προκαλοῦντες τόσους στεναγμούς· χαιρετοῦν μιὰ ζωὴ μὲ τόσους θανάτους.

Οἱ ἄνθρωποι θέλοντες ν' ἀνεβοῦν στοὺς οὐρανούς, σύρουν στὸ Γολγοθᾶ τῆς αἱμοβορίας των, τόσες ψυχὲς ἀθώων. Θέλουν νὰ ἐξιλεώσουν τὸν θάνατο τοῦ ἀθῴου Θεοῦ, μὲ τὴ θυσία τοῦ ἀθῴου ἀρνιοῦ. Μὲ αἷμα νὰ ξεπλύνουν τό αἷμα.

Καὶ τί δὲν ἔχει φκιάσει ὁ ἀδιόρθωτος ἄνθρωπος, γιὰ νὰ ξεγελάσῃ τὸν ἑαυτό του. Μὲ πόσα διακοσμητικὰ ἔχει διπλώσει τὴ τρομερὴ φύση τῶν ἐλαττωμάτων του! Βουνὰ οἱ τύψεις τοῦ πλακώνουν τὰ στήθη καὶ κάνει τὰ πάντα νὰ ξαλαφρωθῇ. Τόν ἐθάμπωσε ἡ ἀγάπη καὶ ἡ καλωσύνη τοῦ Χριστοῦ καὶ γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτόν τόν ἀνέβασε στό ξύλο τοῦ σταυροῦ, τόν αἱμάτωσε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια μὲ καρφιά, τόν ἔφαγε τὴ σάρκα καὶ τόν ἤπιε τό αἷμα κυριολεκτικῶς, τόν ἐπρόδωσε, τόν ἔβγδυσε, τόν ἐχλεύασε, τόν ἐράπισε, τόν ἐμαστίγωσε, τόν ἐπότισε ὄξος καὶ χολή, τόν ἐλόγχισε, τόν περιέπεξε, ἐκτενοποίησε ὅλον τό φρικτό του σκοτωμό καὶ ἀφοῦ ἐκουράσθη καὶ ἐκορέσθη, μετάνοιωσε καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἀνακηρύξῃ Θεὸν τον καὶ γονυκλινὴς νὰ τόν προσκυνᾷ. Ἄλλο τίποτε δὲν τοῦ ἔμενε, τὸν ἀνάστησε, γιὰ νά τὸν ξαναστανρώσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχή.

* * *

Μπέεε....μπέεε.... βοοῦν οἱ δρόμοι ἀπὸ τὰ βελάσματα τῶν ἀθώων πλασμάτων τοῦ Θεοῦ, ποὺ κατὰ κοπάδια σύρονται νὰ σφαγοῦν καὶ νὰ γεμίσουν ἀπὸ ἀνατριχιαστικὴ κατάνυξη τὴν θρησκευτικὴ κοιλία τῆς ἀνθρωπότητας. Μπέεε.... μπέεε, εἶναι ἡ διαμαρτυρία τοῦ ὄντος πρὸς τὴν ἀποτρόπαιο μοῖρα. Διαρκῶς ὁ ἕνας θὰ σφαδάζῃ ὥστε ὁ ἄλλος νὰ εὐφρανθῇ.

Νὰ καὶ τώρα: Μὲ πόσην εἰλικρινῆ εὐλάβειαν προφέρομεν τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη».

Πόσον βαθειὰ εἴμαστε πεπεισμένοι γιὰ τὴ καλωσύνη μας καὶ πόσην ἀνακούφηση δοκιμάζομεν ἀνυμνοῦντες ἀπὸ καρδίας τὸν Θεόν.

Ἔχομεν τόσον φτιασμὸ στὴ πίστη μας, ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ δώσουμε «ἕνα χέρι βοηθείας» στὸν ἀνορθούμενο Νεκρὸ, γιὰ νὰ παραμερίσῃ τὴν πλάκα τοῦ μνήματός του. Μᾶς εἶναι ἀπαραίτητο ν' ἀναστηθῇ γιὰ νὰ σβύσουμε ἀπὸ τὴν ἀκουὴ μας τὴν ἴδια μας τὴ χθεσινὴ φωνὴ, ὅταν ξελαρυγγιζόμεθα κραυγάζοντες: «Σταύρωσον, Σταύρωσον αὐτόν». Ἡμεῖς ποὺ τώρα τὸν τοποθετοῦμε στὰ λευκὰ σύνεφα τοῦ Παραδείσου, παρὰ τοὺς κόλπους τοῦ Πατρὸς καὶ τὰ φτερουγίσματα τῶν Χερουβείμ καὶ τῶν Σεραφείμ, ἡμεῖς οἱ ἄθλιοι—καὶ ὄχι ἄλλοι—τὸν ἐκαθηλώσαμε χθὲς, ἀνάμεσα σὲ δύο ληστάς. Ἡμεῖς ποὺ τὸν ζωγραφίζουμε μὲ τὴν φαντασία μας ἀκτινωτὸ φωτοστέφανο λάμψεως γύρω ἀπὸ τ' ἁγιασμένο κεφάλι του, ἡμεῖς τὸν ἐφορέσαμε, μὲ τὰ ἴδια μας τὰ χέρια πρὸ ὀλίγου τὸν ἀκάνθινο τοῦ μαρτυρίου στέφανο νὰ τοῦ πληγώσῃ τὸ μέτωπο

Νὰ γιατὶ ὁ Χριστὸς ἔμεινε, μένει καὶ θὰ μένῃ αἰώνιος. Διότι ἀντιπροσωπεύει ὅλη τὴν πολυτάραχη κι' ἀντιφατικὴ ἀδυναμία μας. Ὁ Ἰησοῦς μὲ τὸ σταυρικὸ του θάνατο δὲν μᾶς ἔσωσε. Ἁπλῶς μᾶς ἐκαθρέφτισε. Δὲν βλέπομεν ἐκεῖνον κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιγραφή: «ἴ δ ε ὁ ἄ ν θ ρ ω π ο ς», ἀλλὰ τὸν ἑαυτόν μας τὸν ἀναλλοίωτον.

Εἴμαστε γραμματεῖς καὶ τελῶναι καὶ φαρισαῖοι, δικασταὶ κακόπιστοι καὶ ἄπιστοι μαθηταὶ καὶ ἔχομεν γράψει τὴν ὑπόθεση τοῦ θείου δράματος τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος μὲ τὰς πράξεις καὶ τὰς σκέψεις τοῦ καθημερινοῦ βίου μας.

Καὶ σήμερα πανηγυρίζομεν τὴν Ἀνάσταση ὡς τὴν μόνη δραστικὴ κατασίγαση τῶν ἐλαττωμμάτων μας. Γονατίζομεν μπρὸς στὸ Χριστὸ καὶ τὸν προσκυνοῦμε γιὰ νὰ λησμονήσουμε ὅτι τὸν ἐσταυρώσαμεν.

Ἐφευρίσκομεν ἕνα σωρὸ διακοσμητικὰ γιὰ νὰ περιτυλίξωμε τὴ τρομερὴ φύση μας, νὰ ξεγελάσωμε τὸν ἑαυτό μας καὶ νὰ ξελαφρώσωμεν ἀπὸ τὰ βάρη τῆς τύψης μας.

Σήμερα εὐθυμοι—χαρωποὶ θὰ τσουγκρίσουμε τὰ κόκκινα αὐγά, θὰ ὑψώσουμε τὸ ποτῆρι «εἰς ὑ γ ε ί α ν τ ο υ», θὰ εὐφρανθῶμεν καὶ θὰ γελάσωμε στὸ τραπέζι, ἐνῶ ἡ μαγερίτσα θ' ἀχνίζῃ στὴ σουπιέρα, καὶ τὸ κεφαλάκι τοῦ ἀθώου θύματός μας θὰ γέρνῃ μελαγχολικὰ μέσα στὸ πιάτο, εἰς ἀπόδειξιν τῆς . . . μεταμελείας μας.

Τραγικὴ κωμωδία, ἀλήθεια, ἡ ζωὴ μὲ ἥρωά της τὸν ἄνθρωπο. Ἕνα πρέπει νὰ σφαδάζῃ γιὰ νὰ εὐφρανθῇ ὁ ἄλλος. Καὶ ἀροῦ δὲν μποροῦμε νὰ ξανασταυρώσουμε τὸν καλὸν κήρυκα τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Ἀλήθειας ἢ νὰ πιοῦμε τὸ αἷμα τοῦ διπλανοῦ μας, γιὰ νὰ διασκεδάσωμεν τὴν ἀνία μας, σφάζομε τὸ ἀδύνατο, καὶ ἄκακο, κι' ἀθῷο ἀρνάκι εἰς πίστωσιν τῆς καλωσύνης μας.

Ἔτσι γιορτάζομε οἱ ἄνθρωποι τὴν Ἀνάσταση τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀγάπης, τῆς Εἰρήνης, τῆς Καλωσύνης.

ΛΑΚΗΣ ΣΥΡΓΙΑΝΝΗΣ

ΤΟ ΠΕΙΣΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΨΕΥΔΟΦΙΛΟΤΙΜΟ ΠΟΥ ΜΑΣ ΟΔΗΓΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΘΛΙΟΤΗΤΑ

Ἀσφαλῶς ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες εἴμεθα,—ὀφείλομεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν,—μοιρολάτραι, πείσμονες καὶ γκρινιάρηδες ἀποδίδοντες πάντοτε τὴν δυστυχίαν μας εἰς τοὺς ἄλλους. Ἐὰν ὅμως θελήσῃ κανεὶς νὰ ἐξετάσῃ ψυχραίμως τὰ αἴτια εἰς τὰ ὁποῖα ὀφείλεται ἡ κακομοιριὰ μας θὰ παρατηρήσῃ ὅτι ὅλα ὀφείλονται εἰς ἡμᾶς τοὺς ἰδίους. Εἴμεθα δηλ. δημιουργοὶ τῆς τύχης μας. Ἡ ἱστορία μας ἄλλως τε μᾶς τὸ λέγει ὁλοφάνερα. Ὁσάκις τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ὑπέστη δεινὰ, ταῦτα ὀφείλοντο ἢ στὴν ἀνατολικὴ μοιρολατρεία μας ἢ στὸ ρωμαϊϊκο ψευτοφιλότιμο καὶ τὸ πεῖσμά μας. Μπορῶ νὰ εἰπῶ ὅτι κατὰ τὸ πλεῖστον ἡ δυστυχία μας ὀφείλεται εἰς τὸ ψευτοφιλότιμο καὶ τὸ πεῖσμα.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους τὸ πεῖσμα ἔχει τυφλωμένους μέχρι ἀπιστεύτου βαθμοῦ. Εἶναι ἱκανοὶ νὰ καταστρέψουν ὄχι μόνον τὸν ἐχθρόν των, ἀλλὰ καὶ τὸν ἑαυτόν των καὶ τὴν οἰκογένειάν των δι' ἕνα πεῖσμα.

Εἶναι σπαρακτικὴ ἡ εἰκὼν ποῦ βλέπει κανεὶς εἰς τὰ ἑλληνικὰ δικαστήρια, τόσον εἰς τὰ ἀνώτερα ὅσον καὶ εἰς τὰ κατώτερα. Ἰδίως εἰς τὰ κατώτερα τῶν ὁποίων οἱ πελάται εἶναι ἡ ἀμάθεια προσωποποιημένη. Συνήθως αἱ δικαζόμεναι ὑποθέσεις ὄξουν πείσματος. Σπανίως θὰ ἴδῃ κανεὶς νὰ δικάζεται μία ὑπόθεσις σοβαρὰ, ἀξία τοῦ ὕψους τῆς ἀποστολῆς τῶν δικαστηρίων.

Ὅλα αὐτὰ δὲ ὀφείλονται παρὰ εἰς τὴν ἀμάθειαν καὶ εἰς τὴν ἔλλειψιν συμβιβαστικοῦ πνεύματος τῶν ῥωμηῶν. Εἰς τὰ καφενεῖα καὶ τὰς συγκεντρώσεις δὲν θὰ ἀκούσῃς τίποτε ἄλλο, παρὰ καυγάδες γιὰ ζητήματα ἀνάξια καὶ τῆς ἐλαχίστης σημασίας. Ἐρίζουν ὅλοι περὶ ὄνου σκιᾶς χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουν, διότι ἀναμφισβητήτως δὲν ὑπάρχει μεταξύ των συμβιβαστικὸν πνεῦμα.

Καὶ βλέπομεν κατὰ τὰς συνεδριάσεις τῶν δικαστηρίων, ἰδίως τῶν Εἰρηνοδικείων, νὰ συνωθοῦνται εἰς τὰς αἰθούσας καὶ τοὺς διαδρόμους των ἄνθρωποι φτωχοὶ καὶ ρακένδυτοι, ἀλλὰ μὲ τὸ πεῖσμα ζωγραφισμένον εἰς τὰ χλωμά ἐκ τῆς στερήσεως πρόσωπά των. Δὲν εἰμποροῦν νὰ ἐννοήσουν ὅτι κανεὶς ἐκ τῶν ἀντιδίκων δὲν κερδίζει ἔστω καὶ ἂν ὁ ἕνας καταδικάσῃ τὸν ἄλλον. Δὲν ὑπολογίζει ὁ μηνύων τὴν χασομέρια του, καὶ τὰ ἔξοδά του, οὔτε τὴν ἠθικὴν κατάπτωσιν εἰς τὴν ὁποίαν περιέρχεται, διότι δι' ἕνα πεῖσμα κατεδίκασε ἕναν συγχωριανὸ του καὶ πολλάκις συγγενῆ του, μὲ τὸν ὁποῖον αὔριον θὰ ἀναγκασθῇ νὰ συνεργασθῇ, νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του κτλ. Βλέπομεν λοιπὸν, εὐχαρίστως νὰ πληρώνουν εἰς δικηγόρους, εἰς προστίματα, εἰς μάρτυρας, εἰς ἔξοδα διάφορα, ποσὰ σπουδαῖα, ἐνῷ στὸ σπῆτί των ἡ οἰκογένειά των πεινᾷ ἢ τρώγει συνεχῶς τὸ ἀριστοκρατικὸ φαγητὸ τοῦ Ἕλληνος χωρικοῦ, τὴν ἐλιὰ καὶ τὸ κρεμμύδι καὶ ντύνεται μὲ ῥάκη.

Ἀλλὰ τὸ ἀπαγοητευτικότερον ἀπὸ ὅλα εἶναι, ὅτι ἐνῷ εἶναι ἄρρωσ-

(Συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα)

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΙΔΕΑΣ

Τοῦ συντάκτου μας **ΛΑΚΗ ΣΥΡΓΙΑΔΗ**

Μετὰ τὴν ὀδύνην, ἡ φαιδρότης· μετὰ τὴν λύπην, ἡ χαρά· μετὰ τὸ μαρτύριον, ἡ ἀγαλλίασις. Τὸν Σταυρὸν ἐπακολουθεῖ ἡ Ἀνάστασις. τὸν Γολγοθᾶν διαδέχεται ὁ Οὐρανός.

Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἤθελον νὰ ἐκμηδενίσουν, Ἀνέστη ἐνδόξως ὡς Θεός. Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου καὶ τὸ ὄνομα ἐπεζήτησαν νὰ καταθάψουν εἰς τὴν λήθην, μνημονεύεται εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Σταυρός, τὸ σημεῖον τῆς ἀτιμώσεως, κατέστη τὸ εὐγενέστερον τῶν συμβόλων· τὸ ἀθῶον αἷμα, ρανὶς ἀθανασίας. Ὁ Γολγοθᾶς, ὁ τόπος τῶν ἐκτελέσεων τῶν ἐκτὸς νόμου καταδίκων, μετεβλήθη εἰς ὑπερύψηλον βωμὸν ἀποθεώσεως· ὁ ἀκάνθινος στέφανος, εἰς φωτοβόλον στέμμα. Οἱ βαρεῖς καὶ σκληροὶ τῆς καθηλώσεως ἧλοι, λευκαὶ γίνονται πτέρυγες. Ἡ κουρτοδία τῶν Ρωμαίων μετατρέπεται εἰς τιμητικὴν φρουρὰν ἀγγέλων.

Ἡ Βηθλεὲμ ἐγέννησε τὸν Ἄνθρωπον, ὁ Γολγοθᾶς ἀνέδειξε τὸν Θεόν.

Οὐδέποτε, ἀσφαλῶς, ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια ἦλθεν εἰς τόσον φανερὰν ἀντίκρουσιν μὲ τὸ εὖρος καὶ τὸ ἀπεριόριστον τῆς ΙΔΕΑΣ. Ποτὲ ἴσως ἄλλοτε ἡ φύσις ἡ ρυθμισμένη καὶ κανονικὴ καὶ τυπικὴ φύσις, δὲν συνεκρούσθη τόσον φανερὰ καὶ τόσον χαρακτηριστικῶς μὲ τὴν ὑπερκόσμιον Ἀλήθειαν, τὴν Μεγάλην Ἀλήθειαν, τὴν ὑπεράνω πάσης φύσεως καὶ παντὸς νόμου—τὴν Αἰωνίαν Ἀλήθειαν.

Ἡ Ἰδέα ἐδοκιμάσθη καὶ ἐμαρτύρησε καὶ ἐτάφη. Ὁ ἁπλοῦς καὶ ἥρεμος συμβολισμός, ὁ προσιτὸς εἰς κάθε διάνοιαν, ἔπρεπε νὰ διέλθῃ ὅλα τὰ στάδια τῆς ἀνθρωπίνης του φύσεως, μέχρις ὅτου ἀνέλθῃ εἰς τὸν τελικὸν θρίαμβον.

Καὶ ἐπὶ τέλους ἀνῆλθεν. Αἰῶνες πολλοὶ ἐκύλησαν εἰς τὴν αἰωνιότητα ἀφ' ὅτου συνετελέσθη τὸ Μέγα Μυστήριον. Αἰῶνες ὁλόκληροι, κατὰ τοὺς ὁποίους αἱ θεωρίαι τοῦ Χριστιανισμοῦ διῆλθον ἀπὸ τὰ λεπτότερα καὶ τελειότερα διυλιστήρια καὶ αἱ ἰδέαι του ἐβασανίσθησαν, καὶ ἐξωνυχίσθη κάθε σημεῖον τῆς διδασκαλίας του. Ὅπως ὅμως ὁ Ἰησοῦς ἐθριάμβευσε διὰ τῆς δίκης, τῶν λογχισμῶν, καὶ τοῦ θανάτου, ἀπαράλακτα καὶ τὸ πνεῦμα του, ἡ Μεγάλη καὶ ὡραία Ἰδέα, ἐπέρασε θριαμβευτικὰ ὅλους τοὺς σταθμοὺς τῶν ἀντιρρήσεων καὶ ὅλα τὰ στάδια τῆς δοκιμασίας.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦΧριστοῦ εἶναι ἡ Ἰδέα πού ἀνατρέπει ὅλα τὰ ἐμπόδια καὶ κατανικᾷ τὴν ὑλικὴν δύναμιν. Εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς Ἀγάπης, τῆς Ἀληθείας, τῆς Ἠθικῆς.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Ναζωραίου συμβολίζει τὴν νίκην τοῦ Ἰδεώδους καὶ παντὸς ὅ,τι εἶναι ὡραῖον, εὐγενὲς, ὑψηλόν. Ὁ Ἰησοῦς ἀπέθανε, διὰ νὰ κάμῃ τὴν ἀρετὴν ἱκανότητα ὅλων τῶν ἀνθρώπων, τὴν συγγνώμην δόγμα τῆς νέας θρησκείας, τὴν ἀγάπην νόμον πανανθρώπινον καὶ βάσιν τῆς ζωῆς. Τὸ κήρυγμά Του ἔδωσεν ἀξίαν εἰς τὰ πλήθη τῶν ἀδυνάτων, τῶν ἀποκλήρων.

Ἡ διδασκαλία Του ἐξύψωσε τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἔφερε πλησιέστερα πρὸς τὸ Φῶς καὶ τὴν Ἀλήθειαν —πρὸς τὸν Θεὸν—ποὺ εἶναι συγχρόνος ἡ Δύναμις ἡ δημιουργός καὶ τὸ Ἰδανικὸν, πρὸς τὴν λαμπρότητα τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ κατευθύνεται ἡ πολιτισμένη—δυστυχισμένη ἀνθρωπότης. Ἡ διδασκαλία Του ἔδωσε περισσότερον βάθος εἰς τὴν ζωὴν. Τὴν ἔκαμε περισσότερον ὡραίαν καὶ περισσότερον αἰσθηματικὴν καὶ πνευματικὴν.

Αὐτὴ εἶναι ἡ σημασία τοῦ μεγαλοπρεποῦς Πάθους καὶ τῆς ὑπερφυοῦς Ἀναστάσεως τοῦ Θεανθρώπου: Ἡ χειραφέτησις τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἡ εἴσοδος αὐτῆς εἰς νέαν ζωὴν, ζωὴν ἁγνὴν, ἠθικήν, πανανθρώπινην, πνευματικὴν, ἀσπιλον.

Καὶ ἡ ἀνθρωπότης βαδίζει τώρα ἀσφαλῶς καὶ στερεῶς τὸν δρόμον, τὸ ὁποῖον ἐχάραξεν καὶ ἐφώτισεν ὁ Μέγας Μάρτυς. Οἱ χρόνοι θὰ διαδέχωνται ἀλλήλους καὶ οἱ αἰῶνες θὰ παρακολουθοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ τίποτε ἀπὸ τὴν θείαν διδασκαλίαν τοῦ βρέφους τῆς Βηθλεὲμ δὲν θὰ καταστραφῇ καὶ πάντα θὰ τελειοποιοῦνται. Ἡ ἐπὶ τοῦ Ὄρους τῶν Ἐλαιῶν διδασκαλία, ἡ ὁποία ἔθεσε τὰς βάσεις τῆς νέας κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων, ἡ ὁποία ἐξεμηδένησε τὸ ἄτομον καὶ ἥπλωσε τὸν ἐσωτερικὸν ἄνθρωπον μέχρι τῆς ὅλης κτίσεως καὶ ἐθεμελίωσε τὴν θεωρίαν τῆς Ἀληθείας καὶ τοῦ Ἀλτρουϊσμοῦ, ἂν δὲν εἶχεν ἀκουσθῇ πρὶν, δὲν θ' ἀκουσθῇ ὅμως καὶ ποτὲ ἀργότερα. Ὅταν ὁ πολυθεϊσμὸς εὑρίσκετο ἀκόμη εἰς τὴν ἀκμὴν του, ὑπῆρχαν τὰ ἀνήσυχα πνεύματα, τὰ ὁποῖα ἀνεκάλυπτον κενὰ καὶ ἐσκέπτοντο ὅτι θὰ ἦτον ἀνάγκη συμπληρώσεων καὶ ἐπεμβάσεων. Ἀπὸ τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ ὅμως καὶ ὕστερα, δὲν μένει, δὲν μπορεῖ νὰ μένῃ τίποτε πλέον πρὸς συμπλήρωσιν καὶ ὅσον βαθύτερον εἰσδύει ὁ κριτικὸς νοῦς καὶ ἡ ἀνάλυσις, τόσον τελειότερον ἐξάγεται τὸ ὑπέροχον σύστημα τῆς ἐξυψώσεως τοῦ ἠθικοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἀναγωγῆς του εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν θέσιν. Ὁ Ἰησοῦς ἔθεσε τὰς ἀκλονήτους βάσεις τῆς πανανθρώπινης κοινωνίας.

Καὶ ὁ Χριστιανικὸς κόσμος, ἑορτάζων σήμερον καὶ πάντοτε, τὴν ὑπὲρ φύσιν Ἀνάστασιν τοῦ Ἀνθρώπου, τὴν ἐπαναγωγὴν τοῦ Θεοῦ θριαμβευτοῦ εἰς τὸν Οὐρανὸν, ἑορτάζει εἰς ἕνα ὑπέροχον συμβολισμὸν τὴν Ἀ ν ά σ τ α σ ι ν τ ῆ ς Ἰ δ έ α ς, ἡ ὁποία ἐκυριάρχησε καὶ ἥπλωσε τὸ Φῶς, τὴν Γαλήνην, τὴν Ἀγάπην, τὴν Ἡρεμίαν, τὴν Εἰρήνην ἐπάνω εἰς τὸν κλυδωνιζόμενον κόσμον.

Ἂς ἠχήσουν λοιπὸν, σήμερον χαρούμενα οἱ κώδωνες τὸν ὕμνον τῆς Ἀναστάσ ς. Ἂς ἀναδώσουν τὰ μέταλλα τοὺς γλυκυτέρους τόνους των, διὰ νὰ ψάλλουν τὴν μονα δικήν μας χαρὰν καὶ εὐτυχίαν ὅτι πιστεύομεν κρὶ ὅτι ἐλπίζομεν καὶ ὅτι ἔχομεν εἰς τὴν κοπιώδη ζωὴν μας ὁδηγὸν καὶ παραστάτην τὴν ἐπὶ τοῦ Ὄρους τῶν Ἐλαιῶν διδασκαλίαν Ἐκείνου, τοῦ ὁποίου τὸ μαρτύριον ἐστεφανώθη ἀπὸ τὴν ἄνθησιν τῆς μόνης ἀληθοῦς λατρείας ποὺ ἐξαγνίζει καὶ ἐξωραΐζει τὸν ἄνθρωπον.

ΑΠΟ ΤΟ ΑΓ. ΟΡΟΣ

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ 25ΗΣ ΜΑΡΤΙΟΥ

ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ

ΚΑΡΥΑΙ Ἁγ Ὄρους (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Σήμερον τὴν 12 Μαρτίου κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ περὶ ὥραν 9 π.μ, ἐτελέσθη δοξολογία ἐπὶ τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Πρωτάτου ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ τοῦ Ἔθνους ἡμῶν, παρισταμένων, ὁλοκλήρου τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, τοῦ Διοικητοῦ Ἁγίου Ὄρους κ Ζήση Χατζηβασιλείου, τοῦ Σχολάρχου τῆς Ἀθωνιάδος Ἱερατικῆς Σχολῆς Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Πιωτοκρατορινοῦ μενὰ τῶν καθηγητῶν καὶ μαθητῶν αὐτῆς, τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Τμήματος Χωροφυλακῆς κ. Κ. Τζενακάκη, τοῦ Προϊσταμένου τῶν Τ.Τ.Τ. κ. Ἐμ. Τρυφοπούλου καὶ πολλοῦ πλήθους. Μετὰ δὲ τὴν τέλεσιν τῆς δοξολογίας ὁ κ. Διοικητής, ἐξεφώνησε περιληπτικὸν λόγον ἐξαίρων τοὺς ἥρωας τοῦ 21 καὶ ὁλόκληρον τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, τὸν ὁποῖον συνέχισεν ὁ κ. Τσενακάκης Διοικητὴς τοῦ Τμήματος Χωρ]κῆς ὡς ἑξῆς:

«Μεγάλην ἑορτὴν ἄγει σήμερον τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος. Ἑορτάζει τὴν ἐπέτειον τῆς ἀνακηρύξεως τῆς κατὰ τοῦ Τουρκικοῦ ζυγοῦ ἐπαναστάσεως αὐτοῦ. Πολλάκις ὑπὸ διαφόρων ἐδουλώθη τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος κατακτητῶν ἡ τελειωτικὴ ὅμως ὑπὸ τοῦ Τουρκικοῦ ὑπαγωγή του συνετελέσθη, ἀφοῦ ἔπεσεν εἰς χεῖρας τοῦ κατακτητοῦ ἡ Βασιλεύουσα τῆς Ἀνατολῆς πόλις καὶ νεκρὸς ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων αὐτῆς ὁ τελευταῖος Ἕλλην αὐτοκράτωρ. Καὶ ἡ δουλεία ὑπῆρξε βαρεία, χειμὼν βαρὺς ἐπεκάθισε τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς, σκότος βαθὺ διεδέχθη τὴν πρωτέραν φωτεινὴν ἐν τῷ κόσμῳ ὑπόστασίν του. Παρὰ ταῦτα ἀπ' ἀρχῆς δὲν ἀπέλιπεν ἡ ἐλπὶς. Τὸ Ἑλληνικὸν γένος πάντοτε ἐπίστευεν εἰς τὴν ἀνάστασίν του τὴν ὁποίαν ηὔχετο καὶ προσεπάθη νὰ καταστήσῃ ταχυτέραν καὶ ἐπιτυχεστέραν. Ἡ δουλεία ἦτο ἐπαχθής, σκληροτέρα πάσης ἄλλης καὶ ὁ πόθος τῆς ἀπαλλαγῆς ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸν ἔρωτα τῆς ἐλευθερίας κατήυθηνε τὰ διανοήματα καὶ τὰ διαβήματα τῶν προγόνων ἡμῶν πρὸς πραγμάτωσιν τῶν ὀνείρων. Τὸ δοῦλον γένος ἐντατικὴν καὶ ἀξιέπαινον δρᾶσιν ἀναπτῦξαν ἀνέδειξεν ἄνδρας ἐξόχυς, οἵτινες εἰς ὅλα τὰ στρώματα τοῦ κοινωνικοῦ καὶ πνευματικοῦ ἐπιπέδου διεκρίθησαν καὶ ἐχρησίμευσαν ὡς ὁδηγοί, ὡς ἐστίαι περὶ ἃς ὁ ἄπελπις τῶν ὑποδούλων λαὸς ἠτένιζε καὶ συνεσπειροῦτο ὡς περὶ νέαν Ἐθνικὴν Κιβωτόν. Ἀπὸ τῆς ὑποδουλώσεως καὶ ἐφεξῆς ἐξεδηλώθησαν μεμονομέναι τινὲς προσπάθειαι τοῦ Ἔθνους πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας του πᾶσαι δυστυχῶς ἀποτυχοῦσαι. Ὁ ὑπόδουλος ὅμως Ἕλλην οὐδέποτε ἀπηλπίσθη. Ἐπίστευεν καὶ εἶχεν ἐδραιωμένην ἐν Αὐτῷ τὴν ἰδέαν τῆς ἐλευθερίας, ὅτι ἐπὶ τέλους θα ἀνέκτᾳ τὸ πολυτιμώτερον τῶν ἀγαθῶν τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν δὲ θείᾳ συνάρσει κατὰ τὴν 25 Μαρτίου 1821 ἐν τῇ Μονῇ τῆς Ἁγίας Λαύρας, ὁ τῶν Παλαιῶν Πατρῶν Ἱεράρχης ηὐλόγησε τὴν ἀποφασισθεῖσαν τότε νέαν ἀπολυτρωτικὴν ἀπόπειραν, ὅλον τὸ Ἔθνος τὸ σύνθημα τοῦτο ἀναμένον, σύσσωμον καὶ παλλόμενον ἐξ ἐνθουσιασμοῦ καὶ αὐταπαρνήσεως, ἔλαβε τὰ ὅπλα κατὰ τοῦ δυνάστου, δυνάστου ἰσχυροῦ, δυνάστου ὃν ἐφοβοῦντο τότε πολλὰ ὀργανωμένα καὶ πεπολιτισμένα Κράτη. Καὶ ὅμως παρὰ τὴν ἀνισότητα τῶν ὑλικῶν μέσων δι' ὧν διεξήγετο ὁ μεταξὺ δυνάστου καὶ ὑποδούλων ἀγὼν, ἡ θέσις τοῦ τελευταίου εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐφάνη ὅτι θὰ ἦτο ἡ τοῦ νικητοῦ. Τὴν ἔλλειψιν εἰς ὑλικὰ μέσα ἀνεπλήρου ὁ πόθος ὁ ἔνθεος τῶν ὑποδούλων ν' ἀποβάλωσι μακραίωνα ζυγὸν καὶ εἶδεν ὁ πεπολιτισμένος κόσμος τότε συντελούμενον τὸ μέγα θαῦμα. Ὁ Ἑλληνισμὸς τοῦ 1821 ἐνθυμούμενος δουλείαν καὶ πικρίαν 4 αἰώνων μικρὸς, ἀνίσχυρος αὐτὸς, ἐνώπιον αὐτοκρατορίας ἰσχυρᾶς, ἐπάλαισεν ἀπεγνωσμένως, ἠγωνίσθη καὶ ἐπὶ τέλους ἐνίκησεν, ἐδικαιώθη. Ἀλλὰ μὲ ποίας θυσίας; πόσα παραδείγματα ὑψίστης αὐταπαρνήσεως, γεναιότητος, φιλοπατρίας κ.λ.π. δὲν μᾶς ἔδωκεν ἡ πάλη αὕτη; πόσαι περιουσίαι ἐτέθησαν εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος, πόσαι στερήσεις καί κακουχίαι ὑπέστησαν οἱ πρόγονοι ἡμῶν διὰ νὰ ἀξιωθῶσι νὰ ἴδωσιν ἐκπληρούμενον τὸ ὄνειρόν των; Αἱ προσπάθειαι αὗται, ὁ τραχὺς κατὰ τοῦ δυνάστου ἀγών, ἀποτέλεσμα εἶχεν τὴν ἀπελευθέρωσιν μικρᾶς γωνίας Ἑλληνικῆς γῆς, ἐξ ἧς ἀπετελέσθη τὸ ἔνδοξον Ἑλληνικὸν Κράτος. Ὅθεν δικαίως ἀνῆκει ἔπαινος καὶ εὐγνωμοσύνη εἰς τοὺς τότε προγόνους μας οἵτινες ἐκ τῶν πατέρων κληρονομήσαντες τὴν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἀγάπην προσεπάθησαν καὶ ἐπέτυχον νὰ ἐλευθερώσωσι τὴν πατρίδα ἡμῶν καὶ νὰ παραδώσωσιν αὐτὴν εἰς τοὺς ἀπογόνους ἐνδοξοτέραν καὶ ὅπερ καὶ τὸ πολυτιμότερον ἐλευθέραν. Διὰ τοῦτο τὴν σήμερον ἡμέραν,ὡς ἐπέτειον ἀπαρχῆς ἐκπληρώσεως τῶν Ἐθνικῶν πόθων μετ' εὐλαβείας ἀναμιμνησκόμεθα καὶ τελοῦντες κατ' αὐτὴν εὐλαβῶς τῶν ἡρωϊκῶν ἡμῶν προγόνων μνημόσυνον, εὐχόμεθα πάντοτε, συνεχισταὶ καὶ μιμηταὶ τῶν ἔργων ἐκείνων, τὴν ἀνατολὴν μιᾶς καλυτέρας διὰ τὸ Ἔθνος ἡμῶν Αὔριον».

Μετὰ δὲ τὴν τέλεσιν πάντων τῶν ἀνωτέρω σύσσωμος ἡ Ι. Κοινότης καὶ πάντες σχεδὸν οἱ ἐν τῇ τελετῇ παρευρεθέντες μετέβησαν εἰς τὸ Διοικητήριον, ὅπου προσεφέρθησαν ἀναψυκτικὰ. Ἡ Διοίκησις ἐδέχετο ἐπισκέψεις καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ι. Δ.

ΠΕΙΣΜΑ ΚΑΙ ΦΙΛΟΤΙΜΟ

ΑΙΤΙΑ ΑΘΛΙΟΤΗΤΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης σελίδος)

τος δὲν πάει στὸ γιατρὸ γιατὶ λυπᾶται νὰ πληρώσῃ 50—100 δρχ. διὰ τὴν ὑγείαν του, ἐνῷ πολὺ εὐχαρίστως πληρώνει δι' ἱκανοποίησιν τοῦ πείσματος εἰς τὸν δικηγόρον 300—500 δρχ. Βάζει δηλ. εἰς ἀνωτέραν μοῖραν τὸ πεῖσμα του ἀπὸ τὴν ὑγείαν του, πρᾶγμα ποῦ εἶναι αἶσχος δι' ἕνα λαὸν διεκδικοῦντα τὸν τίτλον τοῦ πολιτισμένου. Ἔτσι λοιπὸν ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ φθίνει μαστιζομένη ἀπὸ διαφόρους νόσους τὰς ὁποίας παραμελεῖ, διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ πεῖσμα, ποῦ μᾶς ὁδηγεῖ στὴ φτώχεια, στὴ κακομοιριὰ καὶ τὴν ἐξαθλίωση.

Ὀφείλει ὁ ἑλληνικὸς λαός, ὁ πράγματι νοήμων, νὰ ἐξυπνήσῃ καὶ αἰσθανθῇ τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴς μικροφιλοτιμίας ποῦ τοῦ ἐκληρονόμησεν ἡ μακραίων δουλεία καὶ νὰ ἀπαλλαχθῇ ἀπ' αὐτά. Μὲ τὸ πεῖσμα καὶ τὸ τούρκικο «γινάτι» οὐδεμία πρόοδος καὶ εὐημερία ἠμπορεῖ νὰ συντελεσθῇ. Μόνον ἡ ἐξαθλίωσις καὶ ἡ καταστροφὴ θὰ εἶναι τὸ ἀσφαλὲς κατάντημα.

Γ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Καλοῦνται τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου εἰς Γενικὴν Συνέλευσιν τὴν 14 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 11ην π. μ. ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ Προέδρου.

ΣΥΖΗΤΗΤΕΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἀνακοίνωσις διαφόρων ἐγγράφων ἀφορώντων τὸν Σύλλογον καὶ συζήτησις ἐπ' αὐτῶν.

Ἐν Πολυγύρῳ τῇ 9)4)1931

Ὁ Πρόεδρος Ν. ΖΑΧΑΡΙΑΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ ΚΑΙ Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑ-Ι-ΑΦΑ

Η ΑΠΛΗΣΤΟΣ ΦΙΛΟΧΡΗΜΑΤΙΑ ΚΑΙ Η ΑΡΡΙΒΙΣΤΙΚΗ ΜΑΤΑΙΟΔΟΞΙΑ

Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς παρανόμου δίκης αὐτοῦ καὶ τῆς σταυρώσεως, σκοτεινὴ καὶ ἀπαισία προκύπτει πρώτη ἡ φυσιογνωμία τοῦ προδότου Ἰούδα. Ἡ πρᾶξις του προκαλεῖ τὴν βδελυγμίαν καὶ ἀγανάκτησιν. Δὲν ἔλειψαν βεβαίως καὶ δὲν θὰ λείψωσιν ἐκ τοῦ κόσμου οἱ προδόται, ἀλλὰ τοῦ Ἰούδα ἡ τερατωδεστάτη προδοσία εἶνε μοναδικὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ γεγονὸς ἀνεφάμιλλον καὶ ἀπροσπέλαστον κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ἐγκληματικότητος. Πολλαὶ ἀπόπειραι ἐγένοντο ψυχολογικῆς ἐξηγήσεως τῆς προδοσίας τοῦ Ἰούδα καὶ διάφοροι περὶ αὐτῆς διετυπώθησαν γνῶμαι, ἀλλ' ἐκ τῶν δεδομένων τῆς Ἁγίας Γραφῆς καταφαίνεται ὅτι ὁ δυστυχὴς προδότης βλέπων ἐπικειμένην τὴν θανάτωσιν τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, παρακολουθῶν τούτων τὰς συσκέψεις, μαθὼν τὴν ληφθεῖσαν ἤδη κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν, ἠθέλησε νὰ ὠφεληθῇ ἔστω καὶ ἐλάχιστον χρηματικὸν ποσὸν ἐκ τῆς προδοσίας. Αἱ μικροκλοπαὶ τὰς ὁποίας διενήργει ὡς ταμίας τοῦ μικροῦ περὶ τὸν Χριστὸν ὁμίλου θὰ ἔπαυσε μετὰ τὸν φόνον τοῦ Χριστοῦ. Ὅθεν τυφλωθεὶς ὁ Ἰούδας ἐκ τοῦ πάθους τῆς φυλαργυρίας προέβη εἰς τὴν προδοσίαν, καίτοι μετανοήσας ὕστερον οἰκτρῶς ηὐτοκτόνησε. Διὰ τῆς προδοσίας του προσῆλθεν ἐπίκουρος εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν κακίστων περὶ τοῦ Ἰησοῦ βουλευμάτων τοῦ ἀρχιερέως τῶν Ἰουδαίων Ἰωσὴφ Καϊάφα ὅστις κατέλαβε τὴν σπουδαιοτέραν θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν παθημάτων τοῦ Σωτῆρος. Τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιερέως ὡς ἐθνάρχου, ἅμα καὶ θρησκευτικοῦ τῶν Ἰουδαίων ἀρχηγοῦ, κατέπεσεν ἐπὶ Ρωμαϊκῆς ἐποχῆς ἐν Παλαιστίνῃ, πολλῷ μᾶλλον ὅτε περιῆλθεν εἰς χεῖρας τῆς φατρίας τῶν Σαδουκαίων, ἥτις εἶχε καταπατήσει τὰς ἱερωτέρας παραδόσεις τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ. Ἐκ τῆς φατρίας ἐκείνης διεκρίθη ὁ Ἄννας, ὅστις κατόρθωσε νὰ ἱδρύσῃ οὕτως εἰπεῖν ἀρχιερατικὴν δυναστείαν. Προσκληθεῖσα ἐξ Ἀλεξανδρείας ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου τοῦ Μεγάλου ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἄννα, λίαν ταχέως κατέλαβεν ἐξέχουσαν θέσιν ἐν τῇ Ἱεροσολυμιτικῇ κοινωνίᾳ. Εἶχεν ἀποκτήσει πλουσίας οἰκοδομὰς ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς Σιών. Καταλαβὼν ὁ Ἄννας τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα κατὰ τὸ 6 ἔτος π.χ. ἐπὶ ρωμαίου διοικητοῦ τῆς Παλαιστίνης Κυρηνίου συνεχῶς μὲν ἐπὶ 15 ἔτη ἀλλὰ διὰ τῆς πανουργίας του ἐκυριάρχησε σχεδὸν ἐπὶ ἥμισυ αἰῶνος. Ὁσάκις δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ ἐν τῷ προσώπῳ του τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιερέως κατώρθου νὰ καταλαμβάνωσιν αὐτὸ οἱ υἱοὶ του ἢ ἄλλοι στενοὶ συγγενεῖς. Ὁ Καϊάφας πολλάκις κατώρθωσε νὰ ἐκλεγῇ ἀρχιερεὺς καὶ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀρχιερατείαν διὰ τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ παμπονήρου πενθεροῦ του Ἄννα. Ὁ Καϊάφας διορισθεὶς ἀρχιερεὺς κατὰ τὸ 25 μ. χ. παρέμεινεν ἐν τῇ ἀρχῇ μέχρι τοῦ 36 ἔτους ὡς ἀρχηγὸς τῆς φατρίας τῶν Σαδδουκαίων τρομοκρατήσας τὸν Ἰουδαϊσμὸν ἵνα κρατήσῃ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα, μάλιστα ἐπὶ τοῦ Πιλάτου ἔπρεπε νὰ γίνῃ ὄργανον τῆς Ρωμαϊκῆς ἀρχῆς κατεῖχεν ἤδη ἐπὶ 17 ἔτη τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα ὅτε τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ ἐφάνει εἰς αὐτὸν λίαν ὀχληρὸν καὶ ἐπικίνδυνον μάλιστα μετὰ τὸ θαῦμα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου καὶ τὴν θριαμβευτικὴν εἴσοδον τοῦ Ἰησοῦ εἰς Ἱεροσόλημα. Κατὰ τὴν ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ σύσκεψιν τοῦ Συνεδρίου ὁ Καϊάφας χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τὸ δίκαιον εἰσηγήθη τὸν φόνον τοῦ Ἰησοῦ, εἰπὼν «συμφέρει ἡμῖν ἵνα εἷς ἄνθρωπος ἀποθάνει ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, ἀπ' ἐκείνης οὖν τῆς ἡμέρας συνεβουλεύσατο ἵνα ἀποκτείνωσιν αὐτόν»· προσθέτει ὁ Εὐαγγελιστής. Ὥστε ὁ Καϊάφας ὑπῆρξεν εἰσηγητὴς τῆς ἀποφάσεως περὶ τοῦ φόνου τοῦ Ἰησοῦ. Αὐτὸς ποῶτος συλλαβὼν τὸ κακὸν ἐκεῖνο βούλευμα, αὐτὸς καὶ διεξήγαγε τὴν παράνομον δίκην τὴν ἀπολήξασαν εἰς τὴν σταύρωσιν, διὰ τῶν σκέψεων ἐνεργειῶν του, πρωτοφανῆ ἐκδηλώσας κακίαν. Ἀλλὰ ταὐτοχρόνως ὁ Καϊάφας ἀντεπροσώπευσε τὸν Ἰουδαϊκὸν λαὸν, ὅστις ἕνεκα τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς του καταπτώσεως, ἐν ᾗ διετέλει παρασυρθεὶς ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν αὐτοῦ κατεδίκασε καὶ ἐσταύρωσε τὸν Θεάνθρωπον. Πρὸς ἐπιτυχίαν δὲ, τοῦ κακοῦ βουλεύματός του ὁ Καϊάφας συνηνώθη μετὰ τῶν ἀσπόνδων ἐχθρῶν του. τῶν Φαρισαίων, οἵτινες τυφλοὶ ὄντες ἐκ τοῦ κατὰ τοῦ Ἰησοῦ μίσους συνέπραξαν μετὰ τῶν Σαδδουκαίων, ἐκ συστάσεως δὲ τῶν δύο μερίδων ὡρίσθησαν ἄνθρωποι, ἵνα κατοπτεύσουσι τὸν Ἰησοῦν καὶ εἰδοποιήσωσι πρὸς σύλληψιν του ἕως ὅτου παρουσιάσθη ὁ οἰκτρὸς Ἰούδας, πρόθυμος νὰ πρδώσῃ αὐτὸν ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων.

(Φούρκα) ΧΡ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ.

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΕΝ ΠΟΛΥΓΥΡΩ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Ν. Χ. ΓΕΡΟΧΡΙΣΤΟΣ
Χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μή δέν ἐπιστρέφονται.
Ἐμβάσματα, ἐπιστολαὶ κ.λ.
Ν. ΓΕΡΟΧΡΙΣΤΟΝ
ΠΟΛΥΓΥΡΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ-ΜΑΛΑΜΑ

Στὴν Ἀρναία ἔγινε μία θρασυτάτη ἀπόπειρα κλοπῆς. τῆς ὁποίας τὰς λεπτομερείας θὰ εὕρῃ ὁ ἀναγνώστης εἰς τὴν εἰδησεογραφικὴν σελίδα τῆς ἐφημερίδος.

Οἱ δράσται τῆς ἀποπείρας εἰργάσθησαν ἐπὶ ὥρας ἀνενόχλητοι.

Ἔντρομοι οἱ καταστηματάρχαι τῆς Ἀρναίας τὴν ἐπαύριον παρεκάλεσαν τὸν ἐκεῖ διαμένοντα ἀνθυπομοίραρχον νὰ διορίζῃ κάθε νύκτα νούμερα, τὰ ὁποῖα νὰ περιφέρωνται εἰς τὸ χωρίον, ὥστε παρόμοια τολμήματα κακοποιῶν νὰ εἶνε ἀδύνατα. Ὁ ἀστυνόμος ὅμως ἀπήντησεν, ὅτι πρέπει προηγουμένως νὰ φωταγωγηθῇ ὅλη ἡ Ἀρναία. διότι οἱ χωροφύλακες δὲν μποροῦν νὰ βαδίζουν μέσα στὸ σκοτάδι. Καὶ μὲ τὸ δίκηο του ὁ ἄνθρωπος τὶ διάολο θὰ τσαλαβουτοῦν μέσα στὶς λάσπες οἱ χωροφύλακες γιὰ νὰ λερώνουν τὰ λουστρινένια σκαρπίνια των ἢ θὰ ξυπνοῦν τὴν νύκτα, ὅταν γίνεται πυρκαϊὰ γιὰ νὰ ἁρπάξουν κανένα συνάχι ἢ καὶ κανένα βῆχα.

Πρὸ παντὸς ἡ ὑγεία καὶ τὸ ραχατλῆκι, κύριοι.

Ὁ ἀνθυπασπιστὴς πάλιν ἄξιο πρωτοπαλήκαρο τοῦ καπετάνιου, ὅταν τὸν ἠρώτησαν οἱ καταστηματάρχαι πῶς θὰ τοὺς ἐξασφαλίσῃ τὰς περιουσίας των, ἀπεκρίθη ὅτι πρέπει νὰ βάλουν στὶς πόρτες καὶ στὰ παράθυρα ρολὰ ἀπὸ λαμαρίνες καὶ διπλὲς κλειδαριές. Μικροπράγματα δηλαδή. Κάθε καταστηματάρχης ποῦ κάθεται ὅλην τὴν ἡμέρα μονάχος στὸ μαγαζὶ του καὶ συλλογίεται ἀπὸ ποῦ θὰ πληρώσῃ τὰ ἐντάλματα καὶ τὰ γραμμάτια νὰ ξοδέψῃ καὶ μερικὰ χιλιόδραχμα σὲ ρολά, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ μὴ χάσουν οἱ χωροφύλακες καὶ ὁ κ. ἀνθυπασπιστὴς τὸ νυκτερινὸ ραχατλῆκι των καὶ νὰ μὴ λερώσουν τὰ σκαρπίνια των. Πάλι καλὰ ποῦ δὲν τοὺς ἐζήτησε νὰ φυλάγουν καὶ τὴν ἀστυνομία. Τὶ διάολο ἕνα δόκληρο χωριὸ δὲν μπορεῖ νὰ βάζῃ κάθε βράδυ ἕνα πολίτην φρουρὸν ἔξω ἀπὸ τὸ ἄστυν. κατάστημα, ὥστε νὰ κοιμοῦνται ἐντελῶς ἥσυχα τὰ χαϊδεμένα μας παιδιὰ, οἱ χωροφύλακες;

Τὶ μονάχα ὁ κλασσικὸς τεμπέλης τοῦ μύθου, ἦταν ἔξυπνος καὶ ἐζήτησε τὰ παξιμάδια ποὺ θὰ τοῦ προσφέρουν στὸν τεμπὲλ—χανὰ νὰ εἶνε καὶ βρεγμένα; Οἱ ἀστυνόμοι μας τάχα δὲν εἶνε ἔξυπνοι;

Ὁ καταστηματάρχης, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθηκε πλούσιος καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ξυπνήσῃ πτωχὸς, ἐζήτησε νὰ διεξαχθοῦν εὐρεῖαι ἔρευναι αὐθημερὸν καὶ νὰ ἐξετασθοῦν τὰ χέρια ὅλων τῶν πολιτῶν, διότι πιθανὸν νὰ ἀνακαλύπτετο ἀπὸ τὰς προξενηθείσας ἐκδορὰς ὁ δράστης ποῦ ἔχωσε τὸ χέρι γιὰ νὰ τραβήξῃ τὸν μάνταλο. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ δουλειὰ ἐχρειάζετο ταχύτητα ἐκτελέσεως καὶ τρέξιμο τῶν χωροφυλάκων νὰ μαζεύουν ὅλους τοὺς πολίτας γιὰ νὰ ἐξετάζουν τὰ χέρια.

Ὁ ἀστυνόμος λοιπὸν ἐπροτίμησε νὰ ἀρχίσῃ τὰς συνήθεις γραφειοκρατικὰς ἀνακρίσεις. «Ποίους ἔχεις ἐχθρούς; ποίους δυσηρέστησες; ποίους ὑποπτεύεσαι»; Ἔπρεπε δηλ. νὰ εἶνε κανεὶς ἐχθρὸς ἢ δυσηρεστημένος γιὰ νὰ σκεφθῇ νὰ ἀποκτήσῃ σὲ μιὰ βραδυιὰ μερικὰς ἑκατοντάδας χιλιοδράχμων. Δαιμόνιο τὸ ἀστυνομικὸ μυαλὸ τέλος πάντων. Τύφλα νἄχῃ ὁ Νάτ Πίγκερτων. Μονάχα ποῦ δὲν ἐζήτησε νὰ πιάσουν τὸν δράστην οἱ πολῖται καὶ τὰ ρέστα νὰ τὰ ἀναλάβῃ αὐτός. Ἐκεῖνος ποῦ εἶχε εὕρει τὴν κορεοκτόνον σκόνιν ποῦ ἅμα ἔπιανες τὸν κοριὸ καὶ τὸν ἔβαζες λίγο σκόνι στὸ στόμα θὰ ἔσκανε, ἦταν ἀναμφιβόλως ὀλιγώτερος ἔξυπνος ἀπὸ τὴν ἀστυνομία Ἀρναίας.

Ἀλλὰ οἱ ἀγνώμονες Λιαριγκοβινοὶ παραπονοῦνται, ὅτι δὲν ἔχουν ἀσφάλειαν.

Ἔχετε, ὦ ἀγνώμονες Λιαριγκοβινοί, ἀστυνομία μάλαμα, μάλαμα καθαρό.

Ο ΜΑΟΥΣ

ΑΡΘΡΑ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

ΑΝΑΓΚΗ ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΚΑΛΟΓΗΡΙΚΩΝ ΜΕΤΟΧΙΩΝ

ΚΑΙ ΤΟ ΕΚΛΗΣ. ΤΑΜΕΙΟΝ

Σύμφωνα μὲ τὸν Νόμον 4685, πρὸ δεκαμήνου καὶ πλέον κατηργήθη τὸ Γενικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐδημιουργήθη ὁ Ὀργανισμὸς Διοικήσεως Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας. Ὁ Νόμος αὐτὸς εἶνε καθαρὰ ἀντιδραστικὸς, διὰ τὴν ὁλοκληρωτικὴν ἀποκατάστασιν τῶν πτωχῶν ἀγροτῶν, διότι σκοπὸς ἀποκλειστικὸς τοῦ Ταμείου τούτου εἶναι ἡ ρευστοποίησις τῆς ὑφισταμένης ἔτι Μοναστηριακῆς περιουσίας, ἐννοεῖται εἰς τὰς τιμὰς, ἅς μόνον ἡ πρωτοφανὴς διὰ τὴν χώραν μας στενότης τῆς γῆς παρουσιάζει, καὶ ἡ ἐπένδυσις τῶν ἀξιῶν αὐτῶν εἰς χρεώγραφα, ἵνα οὕτω, κατὰ τὴν γνώμην τῶν εἰδικῶν, ἀπὸ 2ο)ο ποὺ ἀπέδιδον λόγῳ κακῆς διαχειρίσεως καὶ ἐκμεταλλεύσεως τὰ κτήματα ταῦτα, ἡ ἀπόδοσις αὐτῶν ἀνέλθῃ ἀνενοχλήτως, παγίως καὶ ὁριστικῶς εἰς 9ο)ο καὶ 7ο)ο διὰ διὰ νὰ ἐξασφαλισθοῦν οὕτω αἱ δαπάναι τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ μισθοδοσία τοῦ Κλήρου. Ἡ φιλάνθρωπος αὐτὴ διὰ τὸν ἀγροτικὸν κόσμον ἐργασία, τῆς πωλήσεως τῶν Μοναστηριακῶν κτημάτων, θὰ ἐπραγματοποιεῖτο ἐντὸς μιᾶς τετραετίας, προσφερθείσης τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης δωρεὰν νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, γεγονὸς, τὸ ὁποῖον, ὅπως θὰ ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνῶσται, εἶχεν ἐκθειασθῇ ἀπὸ τοὺς ἐνδιαφερομένους κληρικούς, οἵτινες διετυμπάνισαν πανηγυρικῶς,ὅτι ἡ Ἐκκλησία, εὐλογοῦσα, εὐγνωμονεῖ τὸ μέγα Ἐθνικὸν ἵδρυμα ποὺ ὀνομάζεται Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὴν Ἐθνικὴν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας προσφέρει.

Μὲ τὴν συμμαχίαν αὐτὴν Κράτους-Ἐκκλησίας καὶ Κεφαλαίου, πολὺ ἄλλως τε φυσιολογικὴν διὰ τὰ χρονικά μας, ἡ τριὰς αὐτὴ, σκοπὸν ἔχει τὰ ἑξῆς: Τὸ Κράτος, πιεζόμενον ἀπὸ τὴν ἀδήριτον ἀνάγκην τῆς στενότητος τῆς γῆς, διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ἀγροτῶν προσφύγων καὶ γηγενῶν ἀκτημόνων (κολλήγων), ἀνάγκην ἔχει ν' ἀποκαταστήσῃ αὐτοὺς καὶ εἰς τὰ Μοναστηριακὰ τσιφλίκια, ἅτινα δυστυχῶς, εὑρίσκονται ἀραιὰ μὲν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, πυκνότατα ὅμως εἰς τὴν Χαλκιδικὴν Χερσόνησον, τὸ εὐφορώτερον μέρος τῆς ὁποίας κατεῖχον καὶ ἐνέμοντο αἱ Μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ἡ ἀποκατάστασις αὐτή, ἐπιβεβλημένη διὰ τὸ Κράτος ἐκ τῆς ἀνάγκης, ἔπρεπε νὰ πραγματοποιηθῇ κατὰ τὴν Λαϊκὴν παροιμίαν «***καὶ ὁ σκῦλος χορτᾶτος καὶ ἡ πήτα ἄκοπη,***» δηλ. καὶ ἡ ἀποκατάστασις τῶν πτωχῶν καλλιεργητῶν νὰ γίνῃ, ἀλλ' εὐκαιρίας δοθείσης, καὶ ἡ Ἐκκλησία, ὡς ποιμενάρχουσα καὶ καλοθρεμμένη τάξις ἀνθρώπων, νὰ ὠφεληθῇ πολλαπλασίως τῆς πραγματικότητος. Δηλαδὴ ἡ Ἐκκλησία, ἐθεωρήθη καὶ ἐτοποθετήθη εἰς τὴν θέσιν τῶν ξένων ὑπηκόων, τῶν ὁποίων τὰ Κτήματα ἀπαλλοτριοῦνται μὲν, ἀλλὰ κατόπιν ἰδιαιτέρας καὶ αἱματηρᾶς πάντοτε διὰ τὸν ἀγοραστὴν συμωνίας, μεταξὺ Κράτους καὶ πωλητῶν ἢ μεταξὺ πωλητῶν καί ἀγοραστῶν χωρικῶν, καὶ δὲν ἐθεωρήθησαν τὰ Μοναστηριακὰ τσιφλίκια ὡς καὶ τὰ μύρια ἄλλα τῶν διαφόρων ἀτόμων ὑπάρχοντα ἐν Μακεδονίᾳ καὶ τὰ ὁποῖα ἀπηλλωτριώθησαν σύμφωνα μὲ τὸν ὑπάρχοντα ἐν ἰσχύει ἀγροτικὸν Νόμον διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν προσφύγων καὶ γηγενῶν ἀκτημόνων καλλιεργητῶν, ὅπως ἀκριβῶς κολλῆγοι εἶναι οἱ καλλιεργηταὶ καὶ εἰς τὰ μὴ ἀπαλλοτριούμενα σήμερον Μοναστηριακὰ Κτήματα. Κατὰ συνέπειαν τὸ Κράτος, ἀφοῦ κατήργησε τὴν ἀναγκαστικὴν ἀπαλλοτρίωσιν διὰ τὰ Κτήματα ταῦτα, παρέδωκεν αὐτὰ εἰς τὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ὀργανισμὸν, νὰ τὰ ἐκποιήσῃ ἐντὸς μιᾶς τετραετίας, εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους ἀγρότας, ἀσφαλῶς, διὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, μὲ τιμάς, οἰχὶ τοῦ Ἀγροτικοῦ Νόμου, ἀλλὰ τῆς ἐλευθέρας ἀγορᾶς, ἤτοι ἀδικαιολογήτους διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἐξυθλίωσιν τῶν ἀγροτῶν μας, καὶ μάλιστα τῶν τοιούτων τῆς Χαλκιδικῆς, τοὺς ὁποίους πρὸ τριῶν μηνῶν μόλις ἐπισκεφθέντες, εἴδομεν αὐτοὺς εἰς κατάστασιν οἰκονομικῶς ἀπελπιστικὴν, τὸ μέγεθος τῆς ὁποίας διὰ πρώτην φορὰν συναντήσαμεν εἰς τὴν ζωήν μας.

Δὲν γνωρίζομεν ἂν τὸ Κράτος, ὅταν θὰ εὑρεθῇ πρὸ τῆς πραγματικότητος κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω, θὰ ὀπισθοχωρήσῃ λόγῳ τῆς οἰκονομικῆς ἐξαθλιώσεως τῶν πτωχῶν ἀκτημόνων γηγενῶν καὶ πρόσφύγων τῆς Χαλκιδικῆς καὶ θὰ πληρώσῃ αὐτὸ τὴν διαφοράν, ἥτις θὰ παρουσιασθῇ μεταξὺ τῆς ἐκτιμήσεως μὲ βάσιν τὸν Ἀγρονικὸν Νόμον καὶ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς Ἐκκλησίας, διὰ ν' ἀποκατασταθῶσιν ὅλοι οἱ ἀκτήμονες μὲ τὸ ἴδιον οἰκονομικὸν μέτρον, πιστεύομεν μόνον, ὅτι ὅταν τοῦτο δὲν πραγματοποιηθῇ, κανεὶς ἀπολύτως τῆς Χαλκιδικῆς ἀκτήμων ἢ πρόσφυξ δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἐκπληρώσῃ τοὺς ἁγίους πόθους τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου, ὄχι διότι θὰ θέλῃ νὰ στερήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ οἰκονομικὰ ὠφέλη, ἀλλὰ διότι πραγματικῶς δὲν θὰ ἔχῃ νὰ πληρώσῃ, πάσχων ἀπὸ οἰκονομικὴν χρεωκοπίαν. Ἡ Ἐκκλησία, ἐννοοῦμεν βεβαίως τὸ Συμβούλιον, ἔχει ἰδιαιτέραν συμπάθειαν πρὸς τὰ Φεουδαρχικά της ὑπολείμματα καὶ δὲν θέλει ν' ἀποχωρισθῇ τούτων σήμερον καὶ ἐπροτίμησεν ἀντὶ τῆς ρευστοποιήσεως, τὴν ἐνοικίασίν των καὶ ἴσως ἔπεται συνέχεια.

Γνωρίζομεν καλῶς ἀπὸ τὴν ἐπιτόπιον διαπίστωσιν ποὺ ἐκάμαμεν εἰς τὴν Χαλκιδικὴν, ὅτι οἱ ἐκεῖ ἀκτήμονες γηγενεῖς καὶ πρόσφυγες ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ δεχθοῦν τὴν ἐνοικίασιν τῶν Κτημάτων αὐτῶν, οὔτε καὶ γνωρίσουν ὅτι θὰ πληρώσουν ἐνοίκια πολλά. Φυσιολογικῶς, βέβαια, ἔτσι πρέπει νὰ σκέπτωνται, διότι, ὡς ἰσχυρίζονται, Ἕλληνες καὶ αὐτοί, πολεμήσαντες διὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἐπέκτασιν τῶν συνόρων τοῦ Κράτους, ἔχουν τὰ ἴδια μὲ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας δικαιώματα καὶ καλλιεργοῦν τὰ κτήματα ταῦτα μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι πολυ ταχέως θὰ γίνουν οἱ κύριοι καί κάτοχοι τῶν κτημάτων αὐτῶν διὰ τῆς ὁριστικῆς μεταξύτων διανομῆς καὶ ἀντὶ ἑνὸς λογικωτάτου καὶ μικροῦ τιμήματος, οὐδέποτε ὅμως ἐνοικίου, πρᾶγμα ὅπερ ζητοῦν καὶ ὅλοι οἱ πρόσφυγες καλλιεργηταὶ καὶ ἀκτήμονες γηγενεῖς τῆς χώρας.

Ὅταν ὅμως προτρέπονται οἱ διοικοῦντες τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον καὶ δημοσίᾳ μάλιστα διὰ τοῦ τύπου διὰ τῶν ἑξῆς λέξεων. ***«Οἱ προσπαθοῦντες νὰ τορπιλλίσουν τὸν Νόμον. δὲν ἀντιλαμβάνονται τὴν πραγματικότητα. ὅτι μετ' ὀλίγον ἡ ἀπομένουσα Μοναστηριακὴ περιουσία ἐξ ἀδηρίτου ἀνάγκης τῆς στενότητος τῆς γῆς, θ' ἀπαλλοτριωθῇ ἀντὶ πινακίου φακῆς, ὡς ἄλλως τε, μέχρι τοῦδε ἐγένετο καὶ ὡς θὰ γίνῃ καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, εὐθὺς ὡς ἄλλη τις ἐπέλθῃ μεταβολὴ τῆς πολιτικῆς κατασάσεως. Εἶναι λυπηρὸν ὅτι ἕνα μέρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἱεραρχίας δὲν ἀντελήφθη τὴν εὐεργεσίαν, τὴν ὁποίαν παρέσχεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡ Κυβέρνησις Βενιζέλου καὶ μάλιστα ὁ Ὑπουργὸς τῶν Θρησκευμάτων κ. Παπανδρέου διὰ τῆς καταργήσεως ἐπὶ τῶν Μοναστηριακῶν κτημάτων τῆς ἀναγκαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως, μὲ ὅλην τὴν ἐν τῇ Βουλῇ ἀντιγνωμίαν ὅλων σχεδὸν τῶν πολιτικῶν, κ.λ.π.»*** (Πειθαρχεῖα, ἀριθ. 231), ὅλαι αὐταὶ αἱ σοβαροφανεῖς ὑστερικαὶ κραυγαί, ποίους ἀφορῶ ;

Τοὺς μέλλοντας νὰ εἰσπράξωσι τὸ ἀντίτιμον τῆς ἀξίας τῶν τσιφλικίων φεουδάρχας ἢ τοὺς ἀκτήμονας γηγενεῖς καὶ πρόσφυγας καλλιεργητὰς τῆς Χαλκιδικῆς, ποὺ ὑπάρχει φόβος κατὰ τὸν ὑποδεικνύοντα δημοσιογραφικῶς τὴν ἐπιτάχυνσιν τῆς ρευστοποιήσεως, ἐπὶ τῷ λόγῳ μήπως ἐπέλθῃ ποιά τις μεταβολὴ τῆς Πολιτικῆς καταστάσεως, νὰ πληρώσουν ἀντὶ πινακίου φακῆς τὰ κτήματα ταῦτα;

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἂς συνελθουν...

ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΑΡΑΣ
Δ]ντὴς Ἑνώσεως Γ. Σ. Λαγκαδᾶ

ΠΕΝΝΙΕΣ

—Ἕνα καιρὸν σὰν καὶ σήμερα, ὅλοι ἄλλαζαν φιλιά.

Νέοι καὶ νέες, γρηὲς καὶ παπποῦδες.

Μέσα σ' ἐκκλησίες εἰρηνοφόρες ὅπως λέει ὁ Σολωμὸς.

Ἔπαιρναν καὶ ἔδιναν—εὐλαβικὰ βέβαια—φιλιά.

Τώρα λιγόστεψαν τὰ φανερὰ φιλιά.

Μὰ πλήθυναν ἐπικίνδυνα τὰ κρυφά.

Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν μποροῦμε οἱ σημερινοὶ νὰ εἴμαστε παραπονεμένοι σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

—Τὸν παραστρίμωξαν φυλίνεται αἱ ἐφημερίδες τὸν κύριον Πρόεδρο.

Καὶ αὐτὸς εἰς ἀπάντησιν μὲ ἕνα νομοσχέδιο.

Οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ καταργεῖ σχεδὸν τὸν τύπον.

Εἰς τὸ ἑξῆς αἱ ἐφημερίδες θὰ δημοσιεύουν καὶ εἰς τὴν πρώτην ἀκόμα σελίδα.

Τοὺς βίους τῶν Ἁγίων καὶ τὴν Ἁμαρτηλῶν σωτηρίαν.

Μαζὺ μὲ ἄρθρα τοῦ κ. Βεκιαρέλη.

Ποῦ μᾶς παραπέμπη στὴ Πανευρώπη τοῦ κ. Μπριάν.

Καὶ μονάχα ἡ συνάδελφος «Χαλκιδικὴ» δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ δυσανασχετῇ.

Ἠσχολεῖτο μὲ τὰ καρναβάλια καὶ τὰς ἑορτάς.

Καὶ οὐδεὶς τὴν ἐμποδίζει νὰ ἐξακολουθήσῃ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Προγράμματος πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ὁ Ταμίας Ἀρναίας διακηρύττει.

Ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν οἰκία μονόροφος ἐν Παλαιοχωρίῳ τοῦ ὀφειλέτου Αὐγέρου Αὐγερινοῦ κατοίκου Παλαιοχωρίου ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἄρνης Κολύμβα τὴν 19ην Ἀπριλίου 1931 κλπ.

Ἀρναία τῇ 17)3)31.

Ὁ Ταμίας Ἀρναίας
Δ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Γ. Β. ΣΚΟΡΔΕΛΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΑΡΝΑΙΑ

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ
"ΘΕΡΜΑ Ἰ ΚΟΝ.,
Ὁδὸς Ἐγνατίας 106
Παραπλεύρως καφφενείου «Σμυρναϊκὸν» Θεσσαλονίκη
Καθαριότης, περιποίησις Μαγειρικὴ τελεία.
Τὸ γενικὸ ραντεβοῦ ὅλων τῶν Χαλκιδικέων.
(4)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Εἰς τὴν στήλην ταύτην θὰ ἀπαντῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας καὶθὰτοὺς πληροφοροῦμεν ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμοιβῆς διὰ πᾶσαν ὑπόθεσιν ποῦ θὰ ἔχουν εἰς τὰ δημόσια γραφεῖα τοῦ Πολυγύρου καὶ ἀλλαχοῦ.

—Κον Δημ. Τερτυλίνην Ἱερισσὸν. Ἐνεγράψαμεν τοὺς κ. Βάμβαλην-Χατζηγεωργίου.

—Κον Μιχ.Καμπνὸν Νεοχώριον. Ἡ μελέτη σας ἦλθε πολὺ ἀργά, γιὰ νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ σημερινὸν. Τὴν κρατᾶμε γιὰ ἀργότερα.

Πρόεδρον Κοινότητος Βαρβάραν. Συγκατανεύσει τῆς Νομαρχίας τὴν δημοσιεύομεν. Εν τούτοις εἰς τὴν Νομαρχίαν μέχρι τῆς τετάρτης δὲν εἶχον φθάσει ἡ σχετικὴ ἀπόφασις καὶ οἱ ὅροι. Ἐπισπεύσατε ὅθεν τὴν ἀποστολήν, ἂν ἐκ παραδρομῆς δὲν ἔχουν ἀποσταλῇ μέχρι σήμερον.

—Κον Μιχ. Τριανταφύλλου Θεσσαλονίκην. Ἀπεστάλη ἐπεῖγον.

—Κον Κ. Κατσαμούρην Πετροκέρασα. Δημοσιεύματα φίλων μας, τὰ ὁποῖα μᾶς γράφουν καλὰ λόγια δὲν δημοσιεύομεν, μολονότι κάθε ἑβδομάδα παίρνομεν πολλά. Μὴ ἐπιμένετε λοιπὸν εἰς τὴν δημοσιευσιν. Εἴμεθα ὅμως εὐχαριστιμένοι, διότι καὶ σεῖς καὶ οἱ πλεῖστοι συμπατριῶταί μας ἀναγνωρίζουν τοὺς ἀγῶνάς μας.

—Κον Κων)τίνον Μελὰν Δημοδιδάσκαλον Ν. Ποτείδαιαν. Ἐλάβομεν ἀπὸ τὸν κ. Χρ. Χριστίδην. Εὐχαριστοῦμεν.

ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ

Ὁ Πρόεδρος Κοινότητος Βαρβάρας Διακηρύττει ὅτι,

Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐνοικίασις τοῦ Κοινοτικοῦ φόρου δασικῶν προϊόντων τῆς Κοινότητος ἡμῶν Οἰκονομικοῦ ἔτους 1931—32 ὑπὸ τοὺς κάτωθι ὅρους.

Ἡ ἐνοικίασις ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου καὶ λήγει τὴν 31 Μαρτίου 1932.

Ἡ Δημοπρασία ἐνεργεθήσεται ἐν τῇ Κοινότητι ἡμῶν τὴν 14 Ἀπριλίου ἐ.ἔ. ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 2—6 μ. μ. καὶ ἐν τῷ Καφενείῳ ἀδδελφῶν Μιχαηλίδου ἐνώπιον ἐπιτροπῆς ἀπετελουμένης ἐκ τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Κοινοτικοῦ συμβούλου Γεωρ. Βατάλη.

Πρώτη προσφορὰ ὁρίσθη τὸ ποσὸν τῶν 60.000 δραχμῶν. Ἵνα γίνῃ δεκτὸς τις εἰς τὴν δημοπρασίαν ὀφείλει α) νὰ προσαγάγῃ φερέγγυον ἐγγυητὴν ὅστις ἤθελεν ὑπογράψῃ τὰ πρακτικὰ τῆς δημοπρασίας ὡς καὶ τὸ συνταχθησόμενον συμβόλαιον ὡς καὶ χρηματικὴν ἐγγύησιν δραχμὰς 10000, ἐπίσης νὰ καταθέσῃεἰς τὴνἐπιτροπὴπιστοποιητικὸν προέδρου ἐμφαίνον τὴν περιουσίαν καὶ ἥτις νὰ ἀνέρχεται τοὐλάχιστον εἰς τὸ διπλάσιον ὡς καὶ πιστοποιητικὸν τοῦ ὑποθηκοφυλακείου ὅτι δὲν τυγχάνει ὑποθήκη.

Ἡ πληρωμὴ τοῦ φόρου γεννήσεται εἰς (6) ἕξ δόσεις ἤτοι κατὰ τὴν ἐπισύναψιν τοῦ συμβολαίου τὸ 1)3 τοῦ φόρου τὰς δὲ ὑπολοίπους 5 τὴν 30 Ἰουλίου τὴν 30 Σεπτεβρίου τὴν 30 Νοεμβρίου τὴν 30 Ἰανουαρίου καὶ τὴν 28 Φεβρουαρίου ὁπότε καὶ ἐξοφλεῖται.

Τὰ ἔξοδα τοῦ συμβολαίου κυρήκεια κλπ. βαρύνουσι τὸν τελευταῖον πλειοδότην.

Τὰ πρακτικὰ τῆς δημοπρασίας ὑπόκεινται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Κοινοτικοῦ συμβουλίου καὶ τῆς Νομαρχίας.

Περισσοτέραι πληροφορίαι περὶ τῶν ἐν γένει ὅρων εὑρίσκωνται παρὰ τῷ Γραφείῳ τῆς Κοινότητος καὶτὴν Νομαρχίαν ὅπου εἰσὼ κατατεθημέναι.

Βαρβάρα τῇ 23 Μαρτίου 1931.
Ὁ Πρόεδρος Κοινότητ. Βαρβάρας
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Χ"ΜΙΧΑΗΛ

ΚΥΡΚ. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑΡΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΠΟΛΥΓΥΡΟΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΕΡΙΣΣΟΝ

Η ΤΕΛΕΤΗ
ΤΗΣ 25 ΜΑΡΤΙΟΥ

ΙΕΡΙΣΣΟΣ. (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας)—Ἡ ἐθνικὴ ἑορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου ἑωρτάσθη ἐφέτος μεγαλοπρεπῶς εἰς τὴν κωμόπολίν μας, ἥτις σημαιοστολισμένη ἐξύπνησε μὲ τὰ ἄσματα τῶν μαθητῶν, οἵτινες ἐν παρατάξει παρήλασαν διὰ τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν. Ἡ τελετὴ τῆς δοξολογίας ἐτελέσθη εἰς τὴν εὐρείαν αἴθουσαν τοῦ δημοτικοῦ σχολείου παρισταμένου πλήθους καὶ ἐπιλέκτων μελῶν τῆς κοινωνίας μας. Ἐκ τῶν πρώτων διεκρίναμεν τὸν Πρόεδρον τῆς Φιλοδασικῆς Ἑνώσεως κ. Βασίλειον Τσιριγκότην, τὸν Πρόεδρον τῆς Κοινότητος μετὰ τῶν Συμβούλων κ.κ. Δ. Ἐμμανωλούδη, Χρ. Δάλλαν καὶ Ἀστέριον Κατζώνη, τὸ ἀστυνόμον κ. Τασσόπουλον μετὰ τῆς κυρίας του καὶ Γυναικαδέλφης του, τὸν Προϊστάμενον Τ. Τ. Τ. κ. Κοντάκην, τὰς χαριτωμένας δεσποινίδας Εὐαγγελὴ Δάσην, Βασιλικὴν Ἀβραὰμ, καὶ Ὄλγαν Κάλτσου, τὸν κ. Βαλασάκην μετὰ τῆς κυρίας του, τὸν κ. Παπακωνσταντίνου μετὰ τῆς κυρίας του ὡς καὶ τὸν Κον Δημ. Ἀποστολίδην, καὶ Νίκον Χασάπην.

Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς τελετῆς, καθ' ἣν ἀπηγγέλθησαν ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν ἐνθουσιώδη ἐθνικὰ ποιήματα προσεφέρθησαν ἀναψυκτικὰ ἐνῷ ὁ ἀγαπητὸς Μανωλούδης ἐμοίραζε ἀφειδῶς σιγαρέτα εἰς τοὺς παρευρισκομένους. Αἴσθησιν προὐξένησε ἡ ἀπουσία ἐκ τῆς ὡραίας ταύτης συγκεντρώσεως τοῦ ἀγαπητοῦ Στέλιου Μαρίνου καὶ Δ. Βαλασάκη, οἵτινες ἂν καὶ προσεκλήθησαν δὲν προσῆλθον καὶ μεταξὺ τοῦ ὡραίου φύλου πολὺς ἐγένετο λόγος.

ΜΙΜΗΣ ΚΑΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΥΤΟ

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΑΘΥΤΟΣ (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας)—Κατάπληξιν ἐπροξένησεν εἰς τοὺς κατοίκους Ἀθύτου ἡ ἀγγελλία ὅτι εἰς τὰς προσεχεῖς βουλευτικὰς ἐκλογὰς θὰ μεταβῶσι πάλιν νὰ ψηφίσωσι εἰς τὸ ἐκλογικὸν τμῆμα Νέας Φωκαίας. Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ ἀρμόδιοι ξέχασαν τὰ θλιβερὰ ἐπισσόδια τῶν τελευταίων βουλευτικῶν ἐκλογῶν.

Οἱ νῦν βουλευταί μας καὶ οἱ σκεπτόμενοι εἰς τὸ μέλλον νὰ πολιτευθῶσι ἂν θέλουν τὰς ψήφους τῶν Ἀθυτητῶν ἂς ἐνεργήσουν ὅπως ἡ Ἄθυτος ὑπαχθῇ εἰς Βάλταν διότι ἄλλως οὐδεὶς θὰ μεταβῇ εἰς Νέαν Φωκαίαν πρὸς ψήφησιν. Πρὸς τούτοις ἡ Κοινότης Ἀθύτου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 125 ἀναφορᾶς της κάμει ἔκλησιν πρὸς τὸ ἀρμόδιον Ὑπουργεῖον.

Οἱ κ.κ. Καλιδόπουλος καὶ Ξανθόπουλος ξέχασαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὰς πρὸ τῶν ἐκλογῶν ὑποσχέσεις των. Μήπως καὶ εἰς τὰς προσεχεῖς ἐκλογὰς σκέπτωνται νὰ ποῦν ὅτι ἐπείγει ὁ καιρός;

Πληροφοροῦμαι ὅτι 50-60 οἰκογένειαι προσφύγων αἵτινες μένουν εἰς Καλύβια Γιανιτσιῶν ἐξ ἀνατολικῆς Θράκης αἰτοῦν ὅπως ἔλθουν καί κατοικήσουν εἰς Ἄθυτον. Ἡ Κοινότης εἶνε σύμφωνος καὶ τοὺς δέχεται, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν γαῖαι πρὸ καλιέργειαν Ἂν δύνανται νὰ λάβωσι τοιαύτας ἀπὸ τὰ γειτονικὰ μετόχια ἂς ἔλθουν.

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΛΥΚΩΝ

Καθ' ἃ μᾶς γράφουν ἀπὸ τὰ Πετροκέρασα (Ραβνὰ,) περὶ τὸ μεσονύκτιον τῆς 1ης πρὸ τὴν 2αν Ἀπριλίου ἐνεφανίσθη ἐντὸς τοῦ χωρίου ἀγέλη λύκων, ἥτις εἰσελθοῦσα εἰς τὴν καλύβην τοῦ Δημητρ. Ποτλακὰ, ὅπου εὑρίσκετο τὸ ποίμνιόν του κατεσπάραξεν 2 πρόβατα καὶ 9 ἀρνιά.

ΘΡΑΣΥΤΑΤΗ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ
ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΔΙΑΡΡΗΞΕΩΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΑΡΝΑΙΑΝ
ΚΑΙ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΟΙΜΑΤΑΙ ΑΞΥΠΝΗΤΑ

Θρασυτάτη καὶ πρωτοφανὴς διὰ τὴν Χαλκιδικὴν ἀπόπειραν ἔλαβε χώραν εἰς Ἀρναίαν κατὰ τὴν νύκτα τῆς παρελθούσης τῆς 22ας πρὸς τὴν 23ην παρ μηνὸς, εἰς τὸ ἐμπορικὸν κατάστημα τοῦ κ. Δ. Μήτσου, ὅπερ τυγχάνει ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα τῆς Χαλκιδικῆς, ἡ διοργάνωσις καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ὁποίας ἀποδεικνύει ὅτι πρόκειται περὶ ὠργανωμένης καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα πολυμελοῦς συμμορίας, ἥτις ἀφ' οὗ ἐπὶ μακρὸν εἶχεν κατοπτεύσει τὸ κατάστημα καὶ τὰς συνηθείας τοῦ ἰδιοκτήτου καὶ κατέστρωσεν τὸ σχέδιον εἰργάσθησαν κατόπιν ἐπὶ πολλὰς ὥρας διὰ τὴν ἐκτέλεσίν της. Ἡ ἀποτυχία της, δὲ ὀφείλεται εἰς ἐντελῶς τυχαῖον γεγονὸς, ὅπερ ἂν δὲν παρενέβαινε θὰ εἶχε ἐπιφέρει τὴν οἰκονομικὴν καταστροφὴν εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους ἐμπορευομένους τῆς Χαλκιδικῆς.

Οἱ δράσται διὰ κοχλιοειδοῦς τρυπάνου (ἀρίδα) ἤνοιξαν κατὰ σειρὰν εἰς σχῆμα κύκλου 13 ὀπὰς ἐπὶ τῆς θύρας, ὥστε ἀπεσπάσθη ἕνα στρόγγυλον τεμάχιον, καὶ ἐγένετο μία μεγάλη ὀπὴ, ὥστε νὰ χωρῇ ἕνα μέτριον ἀνδρικοχέρι. Ἐπειδὴ δὲ ὑπῆρχον δύο θύραι εὐθὺς μετὰ τὸ τρύπημα τῆς μιᾶς ἐπροχώρει ἡ ἀρίδα εἰς τὴν δευτέραν θύραν, ὥστε ἰσομεγέθης ὀπὴ ἐγένετο καὶ ἐπ' αὐτῆς. Ἡ ὀπὴ ἠνοίχθη ὀλίγον ἄνωθεν τοῦ σιδηροῦ μαντάλου (περάτη), ἐξ οὗ συμπεραίνεται, ὅτι προηγουμένως εἶχον καλῶς κατοπτεύσει.

Μετὰ τὴν διάνοιξιν τῆς διπλῆς ὀπῆς, ἕνας ἀπὸ τοὺς δράστας εἰσήγαγε τὴν χεῖρά του εἰς τὴν ὀπὴν διὰ νὰ ἀποσύρῃ τὸν ὄπισθεν εὑρισκόμενον σιδηροῦν περάτην, ὥστε νὰ ἀνοιγῇ ἡ ἔσω θύρα, μετὰ τὸ ἄνοιγμα τῆς ὁποίας εὔκολο θὰ ἦτο τὸ ἄνοιγμα τῆς ἔξω.

Εὐτυχῶς ὅμως ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ ὕψους τοῦ περάτη δὲν εἶχε γίνει μὲ ἀπόλυτον ἀκρίβειαν καὶ ἡ ὀπὴ διηνοίχθη ἀμέσως ἄνωθεν τοῦ περάτη, ὥστε ἀκουμβοῦσε εἰς αὐτὸν ὁ καρπὸς τῆς χειρὸς καὶ ὄχι τὰ δάκτυλα, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ συλληφθῇ ὁ περάτης καὶ νὰ ἀνασυρθῇ πρὸς τὰ ἄνω.

Οἱ δράσται τότε ἤνοιξαν παραπλεύρως καὶ ὀλίγον πρὸς τὸ ἄνω ἄλλην ὀπὴν μικροτέραν μὲ ἑπτὰ ἀριδιὲς ἵνα διευκολυνθοῦν εἰς τὸ ἔργον των. Ἀλλ' εἴτε διότι ἡ ἐπιπρόσθετος αὐτὴ ἐργασία ἐβράδυνε τὸ ἔργον των καὶ ἤρχισε νὰ ξημερώνῃ, εἴτε δι' ἄλλην ἄγνωστον αἰτίαν ἐγκατέλειψαν τὸ ἔργον των καὶ ἀπῆλθον, χωρὶς νὰ ἀνοίξωσι τὴν θύραν.

Ἡ ἐργασία αὕτη βεβαίως ἀπήτησε πολλὰς ὥρας, οἱ δὲ δράσται εἶχον φροντίσει νὰ κατεβάσωσι καὶ σβύσωσι τὸν φανὸν τῆς Κοινότητος, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο εἰς τὴν γωνίαν τοῦ καταστήματος, ἡ δὲ ἐπικρατοῦσα κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην κακοκαιρία καὶ ἡ πίπτουσα χιὼν συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ ἐργάζωνται οἱ δράσται ἐν ἀπολύτῳ ἀσφαλείᾳ. Ἐκ τοῦ ὅτι δὲ ἠνοίχθησαν εἰς διπλὴν θύραν, 20 ὅλως ἀριδιὲς, ἐργασία πολύκοπος βέβαια, εἰκάζεται ὅτι οἱ δράσται θὰ ἦσαν περισσότεροι τῶν δύο καὶ ἐνηλάσσοντο εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ κοπιαστικοῦ των ἔργου.

Παρὰ τὴν διατρυπηθεῖσαν θύραν εὑρέθη τὴν ἐπαύριον καὶ ἕνας τενεκὲς πετρελαίου γεμάτος στάκτη, τὴν ὁποίαν θὰ ἐχρησιμοποίουν οἱ δράσται, εἴτε δ ὰ νὰ τὴν ρίψωσιν εἰς τὰ μάτια κανενὸς ὁ ὁποῖος κατὰ τύχην θὰ διήρχετο ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἢ καὶ τοῦ ἰδιοκτήτου ἂν ἤκουε θόρυβον καὶ κατέβαινε, εἴτε διὰ νὰ τὴν ρίψωσιν εἰς τὰ ἴχνη των καὶ νὰ τὰ ἐξαλείψωσι.

Εἰς τὸ ἄνω καὶ τὸ κάτω μέρος τῆς μεγάλης ὀπῆς, ὑπάρχουν ἴχνη αἵματος, διότι δὲν ἦτο ἀρκετὰ μεγάλη ἡ ἀνοιγεῖσα ὀπὴ καὶ ἐγδάρη ὀλίγον ἡ εἰσχωρήσασα χείρ.

Ὁ Ὑποδιοικητὴς Χωρ)κῆς Ἀρναίας, εἰδοποιηθεὶς λίαν πρωῒ ἐπελήφθη ἀμέσως ἀνακρίσεων, ἡ διεξαγωγὴ τῶν ὁποίων δὲν δύναται νὰ κριθῇ ἐπιτυχὴς, διότι ὑπῆρχε ἓν ση μεῖον, τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς ταχείαν ἀνακάλυψιν τῶν δραστῶν καὶ ἐπὶ τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ στρέψῃ τὴν ἄμεσον προσοχὴν του ὁ ἀστυνόμος. Δεδομένου δηλ. ὅτι τὰ εἰς τὴν ὀπὴν εὑρεθέντα ἀποξηραμένα αἵματα ἀπεδείκνυον, ὅτι ὁ εἷς τῶν δραστῶν, ὁ ὁποῖος ἔχωσε τὸ χέρι του ἔπαθεν ἐκδορὰν σπουδαίαν εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἐπιφανείας τῆς χειρὸς, θὰ ἔπρεπε κατὰ τὴν κρίσιν ὅλων τῶν κατοίκων νὰ ἐξαπολύσῃ ὅλους τοὺς χωροφύλακας διὰ νὰ ἐξετάζωσι τὰς χείρας ὅλων τῶν κατοίκων, ὁπότε ὁπῆρχαν πλεῖσται πιθανότητες νὰ ἐπιχυθῇ πλῆρες φῶς εἰς τὴν σοβαροτάτην αὐτὴν ἀπόπειραν.

Ἀντὶ τούτου ὁ κ. ἀστυνόμος ἤρχισε τὰς συνήθεις ἀνακρίσεις ἐναντίον ἀγνώστων, αἱ ὁποῖαι δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ ἀπολήξουν εἰς ἐπιτυχίαν καὶ ὑπάρχει φόβος νὰ παραμένουν ἄγνωστοι καὶ οἱ δράσται τῆς ἀποπείρας ταύτης, ὡς ἔμειναν μέχρι τοῦδε ἄγνωστοι καὶ οἱ διαρρήξαντες πρὸ μηνῶν τὸ κατάστημα τοῦ Σαράφη, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχον ἀφαιρέσει ἐμπορεύματα ἀξίας 8 περίπου χιλιάδων δραχμῶν

Η ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ ΕΝ ΑΡΝΑΙΑ

Ἡ πρωτοφανὴς αὕτη διὰ τὴν Χαλκιδικὴν ἀπόπειρα γενομένη ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν διάρρηξιν τοῦ καταστήματος Σαράφη, ἀνεστάτωσεν τοὺς καταστηματάρχας τῆς Ἀρναίας, οἵτινες εἶνε πλέον πεπεισμένοι, ὅτι πρόκειται περὶ ὠργανωμένης συμμορίας, ἥτις παραμένουσα ἀσύλληπτος θὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἀποπείρας της ἐναντίον καὶ ἄλλων καταστημάτων.

Παρεκάλεσαν δὲ οἱ καταστηματάρχαι τὸν κ. Ἀνδρουλιδάκην νὰ ὁρίζῃ νύκτα νοῦμερο χωροφυλάκων, ἀλλὰ τοὺς ἀπήντησεν, ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ Ἀρναία δὲν εἶνε φωταγωγημένη τελείως οἱ χωροφύλακες δὲν μποροῦν νὰ περιπατοῦν νύκτα

Σημειωτέον ὅτι ἄλλοτε μολονότι οἱ φανοὶ τῆς Κοινότητος ἦσαν πολὺ ὀλιγώτεροι τῶν σημερινῶν, οἱ ἀστυνόμοι ὥριζαν ἐν τούτοις νυκτοσκοποὺς.

Εἰς ἐρώτησιν δὲ τῶν καταστηματαρχῶν πῶς θὰ ἐξασφαλίσῃ ἡ ἀστυνομία τὴν περιουσίαν των ὁ ἀνθυπασπιστὴς Βιρουξενάκης, ἀπήντησεν ὅτι πρέπει νὰ βάλουν στὰ καταστήματά των ρολὰ λαμαρίνας καὶ διπλὲς κλειδαριές.

Οἱ καταστηματάρχαι εὑρίσκονται ἐν διαρκεῖ ἀνησυχίᾳ καὶ μερικοὺς τοὺς ὁποίους εἴδομεν μᾶς ἐξέφρασαν δίκαια παράπονα, κατὰ τῆς ἀστυνομίας, ἥτις οὔτε νὰ προλαμβάνῃ τὰς διαρρήξεις εἶνε ἱκανὴ, οὔτε νὰ συλλαμβάνῃ τοὺς δράστας.

ΔΙΑ ΒΙΑΣ ΕΡΑΣΤΗΣ
ΑΛΛΑ ΧΟΥΒΑΡΔΑΣ

Κατὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ὁ Νικολ. Δ. Κογιουμτζῆς μετὰ δύο φίλων του διατελοῦντες ἐν εὐθυμίᾳ, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μαρίας Θεοδώρου, ἣν παρεκάλεσε νὰ τοὺς ἀνοίξῃ παρὰ τὸ προκεχωρηκὸς τῆς ὥρας, διότι εἶχε νὰ τῆς ὁμιλήσῃ διὰ σπουδαίαν ὑπόθεσιν.

Εἰσελθὼν ὅμως, ὡς ἰσχυρίζεται ἡ παθοῦσα, ἤρχισε νὰ τῆς κάμῃ ἀνηθίκους προτάσεις, ἐπιδεικνύων εἰς αὐτὴν καὶ ἓν πεντακοσιόδραχμον.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐφαίνετο ἀποδεχομένη τὰς προτάσεις τὴν ἠπείλησεν, ὁπότε ἐπενέβη ἡ μήτηρ της. Ἐκμανεὶς ἐκ τούτου ὁ Κογιουμτζῆς ἐκτύπησε τὴν μητέρα καὶ τὴν ἐτραυμάτισε.

Ἀνακρίσεων ἐπελήφθη ἡ Εἰσαγγελία. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ὁ κύριος λόγος τῆς ἐπιθέσεως ὑπῆρξε ἓν παλαιὸν χρέος, τὴν ἐξόφλησιν τοῦ ὁποίου εἶχε ζητήσει τὴν προηγουμένην ἡμέραν ἡ παθοῦσα.

ΔΩΡΕΑΝ ΕΜΒΟΛΙΑ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑΝ

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας ἀπεφάσισεν τὴν ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου δωρεὰν χορήγησιν ἐμβολίων καταπολεμήσεως ζωονόσων, ὡς καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐμβολιασμῶν ὑπὸ τῶν κτηνιάτρων ἄνευ ἀμοιβῆς. Ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος θὰ σταλῇ ἐγκύκλιος, ἥτις θὰ κανονίζῃ τὰς λεπτομερείας.

ΛΗΞΙΑΡΧΕΙΟΝ ΠΟΛΥΓΥΡΟΥ

Κατὰ τὴν Αην τριμηνίαν τοῦ ἔτους σενετάγησαν αἱ ἑξῆς ληξιαρχικαὶ πράξεις.

Γάμοι 11 γεννήσεις 32 Θάνατοι 11.

ΕΠΑΝΑΛΕΙΨΙΣ ΜΕΙΟΔΟΣΙΑΣ

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων, ὅτι ἡ μειοδοτικὴ δημοπρασία διὰ τὴν ἐνοικίασιν οἰκημάτων ἀποθηκεύσεως ἀκριδοκτόνου ὑλικοῦ καὶ παρασκευαστηρίων ἀκριδοκτόνων δολωμάτων ὑπὸ τῆς Κ.Ε.Κ. Α.Α. (Κεντρ, Ἐπιτροπὴ καταδιώξεως ἀρουραίων καὶ ἀκρίδων) ἐπαναλαμβάνεται τὴν 16ην Ἀπριλίου ἐ.ἔ. ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 11ην πρωϊνὴν εἰς Πολύγυρον, Ν. Μουδανιὰ, Ἅγ. Δημήτριον Ν. Μαρμαρᾶν καὶ Σταυρόν.

Ὁ Νομάρχης
καὶ κατ' ἐντολὴν
Ὁ Προϊστάμενος 11ης Γ. Π. Χαλκιδικῆς.
Φ. ΓΚΕΡΚΑΣ

ΤΟ ΦΙΜΩΤΙΚΟΝ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΝ ΠΕΡΙ ΤΥΠΟΥ
ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ Η ΠΡΟΚΛΗΘΕΙΣΑ ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ

Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα κατετέθη εἰς τὴν Βουλὴν τὸ περὶ τύπου νομοσχέδιον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ μακροῦ ἠτοιμάζετο ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης κ. Ἀβραὰμ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ ἀντιπροέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Μιχαλακοπούλου.

Ἐνῷ ὅμως ἀνεμένετο, ὅτι τὸ νομοσχέδιον θὰ περιέστελλε ὡρισμένας ὑπερβολὰς τοῦ τύπου πρὸ, παντὸς ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἀφορῶντα τὴν ἀσεμνογραφίαν καὶ τὴν περιγραφὴν τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν πολιτῶν, παρ' ἐλπίδα τὸ κατατεθὲν νομοσχέδιον ἀναιρεῖ ἐντελῶς τὰς διὰ τῶν Συνταγμάτων, τόσων τῶν ξένων, ὅσον καὶ τοῦ ἰδικοῦ μας, κατοχυρωθείσας ἐλευθερίας τοῦ τύπου, αἵτινες βεβαίως ἀνάγονται εἰς τὰς λαϊκὰς ἐλευθερίας, διότι ἀναμφιβόλως τύπος ἐλεύθερος δὲν σημαίνει ἄλλο, παρὰ τὸν ἐλεύθερον ἔλεγχον τῶν κυβερνώντων καὶ τὴν ἐλευθέραν ἔκφρασιν τῶν πόθων καὶ τῶν ἀναγκῶν τοῦ λαοῦ.

Σύσσωμος ὁ τύπος, μηδ' αὐτῶν τῶν κυβερνητικῶν ἐφημερίδων ἐξαιρουμένων, ἐπιτίθεται μὲ δριμύτητα πρωτοφανῆ κατὰ τῆς Κυβερνήσεως τὴν ὁποίαν κατηγορεῖ, ὅτι θέλουσα νὰ καλύψῃ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ προγράμματός της καὶ τὰς ἀπειραρίθμους καταχρήσεις τῶν μεγαλοσχήμων φίλων της φιμώνει κατὰ πρωτοφανῆ, διὰ ἐλεύθερον λαὸν, τρόπον τὸν τύπον, δόποῖος ψηφιζομένου τοῦ νομοσχεδίου θὰ φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον, εἰς ὃ εἶχε φθάσει ὁ τουρκικὸς τύπος κατὰ τοὺς ἀπαισίους χρόνους τῆς αἰσχρᾶς τρομοκρατίας τοῦ Χαμίτ.

Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ, ὅτι συνυπεύθυνοι μὲ τὸν διευθυντὴν καὶ τοὺς συντάκτας εἶνε ὁ τυπογράφος, ὡς καὶ ὁ ἰδιοκτήτης τῶν τυπογραφείων, ἐὰν ἡ ἐφημερὶς δὲν ἔχει ἰδικά της πιεστήρια καὶ ἑπομένως ἔχουν δικαίωμα οὗτοι νὰ ἐλέγχουν τὰ χειρόγραφα καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέπουν τὴν δημοσίευσιν τούτων, ἐὰν τὰ εὑρίσκουν ὕποπτα.

Ἡ «Ἀκρόπολις» ἀπεκάλεσε τὸ νομοσχέδιον ΑΤΙΜΟΝ καὶ τὸν κ. Ἀβραὰμ «ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΚΟΠΕΛΙ» τοῦ κ. Βενιζέλου.

Ὁ «Ἐλεύθερος Ἄνθρωπος» ἀποκαλεῖ τὸν κ. Ἀβραὰμ «ΨΕΥΤΗΝ» καὶ «ΑΝΘΡΩΠΑΚΟΝ», διερωτᾶται δὲ εἰς ποῖον ἀρχεῖον ἀνεῦρε ὁ κ. ὑπουργὸς τὰς βαναυσότητας τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως καὶ τὰς ἀνέγραψεν εἰς τὸ νομοσχεδιόν του.

Ἡ «Καθημερινὴ», ἀφ' οὗ ἀποδεικνύει γελοῖον τὸ νομοσχέδιον καὶ μωροὺς τοὺς συντάκτας του συνιστᾷ τὰς συναδέλφους νὰ φθάσουν μέχρις ἀπεργίας, ἐὰν τὸ νομοσχέδιον ψηφισθῇ.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς πολιτικοὺς κύκλους ἡ ἐκ τοῦ νομοσχεδίου ἐντύπωσις ὑπῆρξε οἰκτροτάτη. Ὁ κ. Τσαλδάρης ἐδήλωσεν ὅτι «τὸ λαϊκὸν κόμμα δὲν θὰ παραλείψῃ πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ἐλευθέρων θεσμῶν». Ὁ κ. Καφαντάρης θεωρεῖ, ὅτι τὸ νομοσχέδιον εἶνε «κατὰ βάσιν ἀνελεύθερον». Ὁ κ. Ζαβιτσιᾶνος τὸ θεωρεῖ ὡς ΑΝΕΛΕΥΘΕΡΟΝ καὶ ΑΝΤΙΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΝ. Ὁ κ. Παπαναστασίου ὡς «ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΑΝΕΛΕΥΘΕΡΟΝ». Ὁ κ. Ἰω. Ράλλης τὸ ἀπεκάλεσε «ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ ΕΞΑΜΒΛΩΜΑ ΝΟΣΟΥΝΤΩΝ ΕΓΚΕΦΑΛΩΝ» καὶ φρονεῖ ὅτι ἐὰν ἡ Κυβερνητικὴ πλειοψηφία τολμήσῃ νὰ ψηφίσῃ τὸ νομοσχέδιον ἡ ἀντιπολίτευσις ὀφείλει νὰ ἀποχωρήσῃ σύσσωμος τοῦ Κοινοβουλίου, ὥστε νὰ μεταβληθῇ τοῦτο εἰς οἰκτρὰν δικτατορικὴν παρασυναγωγήν.

Ὁ κ. Βελέντζας τὸ ἀπεκάλεσε «ΤΕΡΑΤΩΔΕΣ» καὶ εἶπεν ὅτι ἐπιδιώκεται δι' αὐτοῦ νὰ μένῃ ὁ λαὸς ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ τῶν διαπραττομένων εἰς βάρος του ἐγκλημάτων.

Εἰς παρομοίας δηλώσεις προέβησαν καὶ οἱ διευθύνοντες τὰς λαϊκὰς ὀργανώσεις δηλ. ἐπαγγελματικὰ, ἐργατικὰ, ἀγροτικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ σωματεῖα.

Κατόπιν τῆς ὁμοφώνου ταύτης ἐξεγέρσεως εἶχεν ἐλπισθῇ, ὅτι ἡ Κυβέρνησις θὰ ἀπέσυρε τὸ νομοσχέδιον, ἀλλ' ὁ κ. Βενιζέλος ἐδήλωσεν ὅτι εἶνε ἀποφασισμένος νὰ ἐμμείνῃ εἰς τὴν ψήφισίν του καὶ δέχεται μόνον νὰ προβῇ εἰς μερικὰς μικρὰς τροποποιήσεις.

Ἐὰν τὸ νομοσχέδιον ψηφισθῇ εἰσερχόμεθα πλέον εἰς ἀνώμαλον περίοδον, διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ διενεργηθοῦν ἐλεύθεραι ἐκλογαί μὲ τὸν τύπον στεγανῶς φιμωμένον. Ἀρκεῖ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ τύπος δὲν θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ ἀναγράψῃ, ὅτι ὁ τάδε ὑποψήφιος ἔκλεψε ἢ κατεχράσθη ὧν βουλευτὴς ἢ ὑπάλληλος, διότι τὸ νομοσχέδιον δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τῶν ἀναγραφέντων.